

บทนำ

“คุณหนู...ผม...ฝาก...หนูดี...ด้วย”

เสียงสั่งความกระต่อนกระแท่นจากคนป่วยที่นอนอยู่บนเตียงพร้อมสายระโยงระยางของอุปกรณ์ทางการแพทย์ทำให้ศรัทธาภิรมย์จนเป็นสันไบหน้าเครียดเคร่งอย่างให้ผู้ร่วมห้องอีกสองชีวิตเดาไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไร

“พ่อ...อย่าพูดแบบนั้น พ่อจะไม่ใช่ในอะไร พ่อต้องอยู่กับหนูดี”

เสียงสั้นๆ เจือสละอันของเด็กสาวที่นั่งอยู่คนละฟากเตียงกับเขาดังขึ้นทันทีที่คนป่วยพูดจบ เรียกชายหนุ่มให้เงยหน้าขึ้นมอง

หนูดีหรือยิหว่า ลูกสาวคนเดียวของคนป่วยนั่งกุมมือข้างหนึ่งของพ่ออยู่ หล่อนร่ำไห้หน้าตาอาบแก้ม คงรู้ดีพอๆ กับเขาว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

ความรู้สึกอยากปกป้องดูแล อยากโอบประคองปลอบขวัญปลงขึ้นมาในอก หล่อนยังเด็กเหลือเกิน แต่หล่อนกำลังจะสูญเสีย สูญเสีย...คนในครอบครัวคนเดียวที่หล่อนมี...เพราะเขา...

หากไม่เป็นเพราะพ่อของหล่อนเอาตัวรับกระสุนแทนเขา ตอนนี้

คนที่กำลังจะจากไปคงเป็นเขา และหล่อนก็คงจะไม่ต้องสูญเสียพ่ออย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นเช่นนี้

“อย่าห่วงเลยศาสตร์รา ฉันจะดูแลหนูดีแทนนายเอง”

คำตอบรับจากผู้เป็นนายทำให้คนป่วยอ่อนลมหายใจ หากเขาจะตายห่วงเดียวที่มีคือลูกสาวผู้อาภัพที่เสียแม่ไปตั้งแต่วัยเด็ก แล้วตอนนี้ก็กำลังจะเสียพ่อ แต่เมื่อผู้เป็นนายรับปากเช่นนั้นเขาก็หมดห่วง เขารู้ดี...เจ้านายไม่เคยรับปากพล่อยๆ เมื่อเขาบอกว่าจะดูแลลูกสาวต่อให้ ศาสตร์ราที่รู้ว่าตนวางใจได้แล้ว

“ขอบคุณครับคุณหนู ขอบคุณ” ศาสตร์ราพิมพ์ขอบคุณเสียงแผ่วโล่งอกโล่งใจ เขาสามารถจากไปอย่างไม่มีอะไรให้ต้องห่วงแล้ว

เขาทำท่าจะหลับตาลง แต่แล้วดวงตาที่กำลังห่อหุ้มก็เบิกกว้างเมื่อได้ยินเสียงทุ้มบอกกล่าวอย่างหนักแน่น

“ฉันจะแต่งงานกับหนูดี”

๑

“หนูดีไม่แต่ง”

น้ำเสียงตื้อตึง ใบหน้าเซิดน้อยๆ อย่างดีอรันของคนที่ยังมีน้ำตาเต็มหน้าทำให้ศรีธอนหายใจยาว ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ

“เราพูดกันตั้งแต่อยู่โรงพยาบาล และตอนนี้ฉันก็เบื่อจะพูดเรื่องนี้กับเธอเต็มที”

“ก็ไม่ต้องพูด แค่คุณท่านไม่แต่งงานกับหนูดีก็จบค่ะ”

“ฉันรับปากพ่อของเธอไปแล้ว”

“แค่รับปากดูแลหนูดีพ่อก็ดีใจแล้ว ไม่เห็นต้องแต่งงานเลยนี่คะ”

“พ่อเธอตายแทนฉัน...หนูดี ฉันต้องตอบแทนเขาด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ของฉัน”

“พ่อยังไม่ตาย คุณท่านอย่ามาแข่งพ่อนะ” ยิหวากรีดร้องราวคนเสียสติ แล้วโถมตัวเข้าใส่เจ้านายของพ่อ คนที่เป่ล่งถ้อยคำร้ายกาจนั้นออกมา

“คนบ้า พูดออกมาได้ยังไง พ่อยังไม่ตาย พ่อต้องไม่ตาย!”

หล่อนทั้งพ่ารู้พูด ทั้งร้องไห้ ทั้งทุบตีเขา ก่อนที่อ้อมแขนแข็งแรงจะ

รวบตัวหล่อนไว้กับอก แล้วบอกด้วยเสียงอ่อนโยน

“หนูดี ใจเย็นๆ”

“ไม่เย็น หนูดีไม่เย็นแล้ว หนูดีเกลียด หนูดีเกลียดคุณท่าน ปล่อยนะ คนบ้า ปล่อย!” หล่อนทั้งทุบตีทั้งดิ้นรน แต่อ้อมแขนที่แข็งแรงปานกรงเหล็กก็ไม่คลายออก จนในที่สุดหล่อนก็หมดแรง ชบหน้าร่ำให้อยู่กับออกเขา

“คุณท่าน...พอจะไม่ตายใช่ไหมคะ คุณท่านมีเงิน หาหมอเก่งๆ มารักษาพ่อได้ ใช่ไหมคะ...ใช่ไหม...ฮือ...”

ชายหนุ่มชบรามจนเจ็บ เห็นท่าทางราวกับจะขาดใจของหล่อนแล้ว ทำให้เขารู้สึกเจ็บร้าวไปทั้งทรวงอก เขาอยากบอกหล่อนเช่นนั้น เขามีเงินมากมาย จะหาหมอเก่งๆ ที่ไหนมารักษาพอล่อนก็ได้ แต่ในความเป็นจริง เขากลับทำไม่ได้ หมอเพิ่งบอกเขาเองว่าศาสตร์จะรู้สึกตัวอยู่ได้อีกไม่นาน เพราะการติดเชื้อเริ่มลามไปที่ตับ และทำทางยาฆ่าเชื้อที่ให้เขาไม่อยู่ หากเชื้อเริ่มลามไปที่อวัยวะภายในอื่นๆ ก็อาจจะไม่รู้รู้สึกตัวอีกแล้ว

เขาต้องรีบ...

“หนูดี...ไปล้างหน้าล้างตาแล้วเตรียมเอกสารเถอะนะ เตี่ยเจ้าหน้าที่จากอำเภอจะรอนาน” เขาบอกอย่างอ่อนโยน ใจยวบไหวเมื่อรู้สึกถึงร่างที่สิ้นระริกในอ้อมแขน หล่อนสะอื้นตัวโยน น้ำตาไหลจนเขารู้สึกถึงความเปียกชื้นที่ทะลุเสื้อเข้าไปถึงหน้าอก

ยิวหงายหน้าขึ้นมองคนที่พุดกับหล่อนอย่างอ่อนโยนอย่างไม่เคยได้ยินมาก่อน ก็เขาเป็นเจ้านายพ่อ แม้หล่อนจะเติบโตมาในไร่แห่งนี้ แต่หล่อนก็ไม่ได้มีโอกาสเสวนากับเจ้านายของพ่อบ่อยนัก นานๆ ครั้งที่เขามากินข้าวเย็นที่บ้าน พ่อจึงเรียกหล่อนมาสวัสดิเสียดิถีหนึ่ง กับทุกๆ ครั้งที่ผลการเรียนออกที่หล่อนต้องนำไปให้เขาดูที่บ้านใหญ่ เพราะเขาจ่ายค่าเล่าเรียนให้หล่อน แต่ตอนนี้หล่อนกลับร้องให้อยู่ในอ้อมกอดเขา ชายที่กำลังจะกลายเป็นสามี

ความคิดนั้นทำให้หล่อนพยายามดิ้นรนให้หลุดจากอ้อมแขนของเขาอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้เขาปล่อยหล่อน ไม่ได้รั้งไว้

“ทำเพื่อพ่อเป็นครั้งสุดท้ายนะหนูดี”

ถ้อยคำนั้นคล้ายกับน้ำอุ่นที่ซึมเข้าสู่ทุกอณูหัวใจของหล่อน เพื่อพ่อ... หล่อนต้องแต่งงานกับเขาเพื่อให้พ่อจากไปอย่างสบายใจ ส่วนชีวิตที่เหลือ... จะเป็นอย่างไรก็คงสุดแต่แต่ผู้ชายคนนี้ เจ้านายพ่อที่หล่อนรู้จักอยู่ไกลๆ ตั้งแต่เกิด เขาใจดีกับพ่อเสมอ และหล่อนก็หวังว่าเขาคงจะไม่ใจร้ายกับหล่อน

ในเมื่อพ่อไว้ใจเขา หล่อนก็ต้องไว้ใจเขา... เพื่อความสบายใจของพ่อ คิดเช่นนั้นแล้วหญิงสาวก็สุดหายใจลึก แล้วบอกอย่างตัดสินใจได้

“ค่ะ... หนูดีจะทำเพื่อพ่อ”

เจ้าหน้าที่จากอำเภอมารออยู่ก่อนแล้ว เตียงพยาบาลถูกปรับยกขึ้นทางด้านศีรษะ ศาสตรา นั่งเอนๆ มองลูกสาวคนเดียวกับชายหนุ่มผู้เป็นนาย นั่งคู่กันต่อหน้าเจ้าหน้าที่ บนโต๊ะมีสมุดทะเบียนสมรสเล่มใหญ่วางอยู่

การจดทะเบียนสมรสดำเนินไปอย่างไม่มีพิธีรีตองนัก ชายหนุ่มร่างใหญ่จดปากกลางลายมือชื่อ แล้วยื่นให้สาวน้อยข้างกาย ในขณะที่ผู้เป็นพ่อก็ลงลายมือชื่อในหนังสือยินยอมให้ลูกสาวซึ่งยังเป็นผู้เยาว์ทำการสมรสได้ตามกฎหมาย มีเจ้าหน้าที่ลงลายมือชื่อเป็นพยาน เป็นอันเสร็จพิธี

“ขอบคุณครับคุณหนู ผมฝาก... ลูก... ด้วย” ศาสตราพูดกับผู้เป็นนายเสียงขาดหวัง แล้วยื่นมือไปหาลูกสาว

“หนูดี...”

“ขา... พ่อ...” ยิวหาขานรับ น้ำตาไม่เคยเหือดไปจากใบหน้า หล่อนจับมืออันสั่นเทาของพ่อ มือที่ยื่นจนน้ำใจหาย หล่อนรู้สึกถึงแรงบีบแค้นๆ พร้อมๆ กับเสียงแหบพร่าของพ่อ

“เป็นเด็กดี อย่าดื้อกับคุณท่านนะลูก”

หล่อนร้องไห้โฮ แต่ก็พยักหน้ารับคำ ลังหรณ์บางอย่างบอกหล่อนว่า เวลาของพ่อใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เพราะหลังจากที่พ่อหลับ พ่อก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาหาหล่อนอีกเลย

การติดเชื้ในกระแสเลือดของศาสตราวุฒกลามสู่อวัยวะต่างๆ แม้หมอยังให้ยาฆ่าเชื้อ พยายามประคองอาการ แต่เพียงสามวันหลังจากที่ผู้จัดการไร่ของไร่ภูคีรีไม่ได้สติ เขาก็จากไปตลอดกาล

แม้จะวุ่นวายอยู่กับคดีความที่มีคนลอบเข้ามาในบ้านเพื่อขโมยของ และเกิดการต่อสู้กันจนทำให้ผู้จัดการไร่ถึงแก่ความตาย แต่คีรีก็ยังจัดการงานศพให้คนที่ต่อนี้เลื่อนฐานะมาเป็นพ่อตาเขาอย่างสมเกียรติ ยิหว่ายังเด็กและเศร้าโศกเพราะความสูญเสียจนไม่เป็นอันทำอะไร และเขาก็ไม่โทษหล่อน แต่ช่วยจัดการทุกอย่างแทน เพราะไม่ว่าอย่างไรหล่อนกับเขาก็เป็นคนคนเดียวกันแล้วตามกฎหมาย

เสร็จจากงานศพ คีรีก็จัดงานเลี้ยงคนงานในไร่ พร้อมประกาศข่าวการแต่งงานระหว่างเขากับยิหว่าให้รับรู้โดยทั่วกัน

“จากนี้ไปคุณหนูดีจะย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านใหญ่ และขอให้ทุกคนปฏิบัติต่อเธอในฐานะนายหญิงของไร่ภูคีรี” เขาเน้นคำว่า ‘คุณหนูดี’ ราวกับต้องการประกาศว่าคนงานควรจะเรียกหล่อนอย่างที่เขาเรียกเป็นตัวอย่าง

ในขณะที่ ‘คุณหนูดี’ ได้ยินแล้วก็ใจหายวาบ...ถึงเวลาแล้วใช่ไหม เด็กสาวใจสั้นไหว ถึงแม้หล่อนจะยังไม่เคยมีเพื่อนชาย แต่หล่อนก็ไม่ได้ไร้เดียงสาจนไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นระหว่างหญิงชายที่เป็นสามีภรรยา กัน และหล่อนก็ยังไม่พร้อม หล่อนยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลาย อายุยังไม่เต็มสิบแปดติดด้วยซ้ำ หล่อนทำใจไม่ได้ที่จะต้องมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับคนที่สำหรับหล่อนแล้วเป็นเพียงเจ้านายของพ่อ เป็นเจ้าของ ‘บ้าน’ ที่หล่อนอาศัยมาตั้งแต่เกิด เป็นทุกอย่างที่ห่างไกลจากคำว่าสามี ที่ลายเซ็นบนทะเบียนสมรสวันนั้นทำให้เขาเป็น

หล่อนจะทำอย่างไรดี...

ศิริให้คุณไปช่วยหล่อนเก็บของและย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหญ่กับเขา ส่วนบ้านที่หล่อนอยู่กับพ่อนั้นเป็นบ้านประจำตำแหน่งผู้จัดการไร่ ซึ่งเจ้าของบ้านคนใหม่จะย้ายเข้าหลังจากที่หล่อนย้ายออกแล้ว

ยิวหายืนมองบ้านที่หล่อนเติบโตมาตาละห้อย ก้อนสะอื้นตื้นขึ้นมาจุกคอกหอยเมื่อคิดว่าไม่มีอีกแล้ว บ้านอันอบอุ่นที่เคยอยู่กับพ่อ หล่อนไม่เหลือพ่อ และตอนนี้กำลังจะไม่เหลือบ้าน เหลือก็แต่...ผู้ชายสีหน้าเรียบเฉยที่กลายมาเป็นสามีทั้งที่หล่อนไม่ได้เต็มใจ

“ไปกันได้แล้ว คนจะได้เข้ามาทำความสะอาดเตรียมไว้รอผู้จัดการไร่คนใหม่ เขาจะมาถึงวันมะรืน” เจ้าของเสียงทุ้มบอก

ยิวหาหันหน้าไปมองคนพูด หล่อนมองไม่เห็นอะไรในสีหน้าของเขา นอกจากความเฉยชา แม้เขาจะดูแลหล่อนอย่างดีนับแต่พ่อจากไป ช่วยจัดการงานศพแทนหล่อนทุกอย่าง แต่หล่อนก็สัมผัสได้เพียงความเย็นชาจากเขา ผู้ชายที่พ่อฝากหล่อนไว้ แต่เขาไม่มีอะไรเหมือนพ่อเลย เขาไม่มีความรักความอบอุ่นให้อย่างที่พ่อบริ และหล่อนไม่รู้ว่าการที่หล่อนย้ายเข้าไปอยู่บ้านเดียวกับเขา จะหมายความว่าถึงเวลาที่หล่อนต้องทำหน้าที่ของภรรยาตอบแทนเขาด้วยร่างกายของหล่อนแล้วหรือเปล่า

รถเอสยูวีสีดำคันใหญ่ของเขาแล่นมาจอดหน้าบ้านหลังใหญ่บนเนิน ก่อนที่คุณขับจะเดินลงมาเปิดประตูให้แล้วบอกเสียงดูๆ ในความรู้สึกของคนฟัง

“ลงมา”

ยิวหาแม่ริมฝีปาก น้ำตาลล่อ แม้หล่อนจะรู้จักเขาตั้งแต่เกิด แต่ก็ไม่ได้สนิทสนม ไม่รู้จักกันเสียใจคอ แล้วตอนนี้เขาจะให้หล่อนมาอยู่ร่วมบ้านกับเขา อาจจะร่วมห้อง...ร่วมเตียง...แค่คิดหญิงสาวก็หวาดหวั่นจนก้าวขาไม่ออก

รู้สึกราวกับกำลังเดินเข้าสู่แดนประหารอย่างไรอย่างนั้น

หากไม่มีมือแข็งแรงของเขาจับข้อศอกแล้วกึ่งปลักกึ่งลาก ยิหาวคงยังยืนขาแข็งอยู่ข้างรถ แต่ตอนนี้หล่อนกำลังยืนอยู่ในบ้านหน้าห้องห้องหนึ่งที่ประตูปิดสนิท หญิงสาวเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่ข้างหล่อนคล้ายผู้คุมนักโทษ หน้าเสียวเหมือนคนจะร้องไห้

เขายื่นมือไปเปิดประตู ยิหาวหลับตาลงซ้ๆ สูดลมหายใจลึกเข้าไปอดเตรียมใจ...ทำใจ...เผชิญกับอะไรก็ตามที่อยู่ในห้องนั้น แต่แล้วเมื่อลิ้มตาขึ้นมองเห็นภายในห้องเต็มตา หล่อนก็หันไปมองคนเปิดประตูอย่างประหลาดใจ

คีร์มองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว เขาเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นหล่อนหันไปมองเขา ยิหาวคิดว่าเห็นประกายบางอย่างในดวงตาเขา คล้ายว่าจะเป็นการขบขัน แต่สีหน้าของเขายังเรียบเฉย บอกหล่อนด้วยน้ำเสียงไม่แสดงอารมณ์

“ห้องนอนของเธอ”

ยิหาวมองรอบห้อง ห้องนอนสีขาว ฝ้ามันเป็นลูกไม้สีอ่อน ชุดผ้าปูเตียงเป็นสีที่มองอย่างไรก็ไม่น่าใช้ห้องนอนของผู้ชายตัวโตๆ นอกจากนั้นแล้ว บนเตียงขนาดควีนไซส์ นอกจากหมอนและหมอนอิงลายน่ารัก ยังมีตุ๊กตาหมีหลากขนาดอีกสามตัวจัดวางอยู่ บนพื้นมีกระเป๋าเสื้อผ้าของหล่อนที่ใครบางคนคงจะเอาเข้ามาวางไว้ก่อนที่หล่อนจะมาถึง

“แล้ว...คุณท่าน...” ยิหาวถามเสียงแผ่ว

“ห้องฉันอยู่ทางโน้น” เขาชี้ไปยังอีกฟากของห้อง

ตอนนั้นเองที่ยิหาวสังเกตเห็นว่าผนังห้องด้านหนึ่งมีประตูอีกบาน ชายหนุ่มเดินไปเปิดประตูออกกว้าง เผยให้เห็นห้องนอนอีกห้องที่มีขนาดใหญ่กว่าห้องของหล่อน เครื่องเรือนและสีที่ใช้ในห้องบ่งบอกว่านี่เป็นห้องนอนของเขาไม่ผิดแน่

“เออละ เธอจะทำอะไรก็ตามสบาย อีกครึ่งชั่วโมงเข้าไปหาฉันใน

ออฟฟิศ” เขาบอกแล้วเดินผ่านประตูเข้าไปในห้องของเขา จากนั้นประตูก็ปิดตามหลัง

ยิวาถลาไปที่ประตู แล้วก็ตั้งใจหายวบเมื่อพบว่าลูกบิดไม่มีล็อก!

‘โอ้ย...ทำยังไงดี’ หญิงสาวคิด ถ้าเขาเปิดประตูเข้ามาตอนที่หล่อนหลับอยู่เล่าจะอย่างไร แต่คิดไปแล้วก็ชะงัก เมื่อนึกได้ว่าหล่อนเป็นภรรยา เขา เขาจะ ‘เข้าหา’ หล่อนเมื่อไรก็ได้ เมื่อตระหนักถึงความจริงข้อนั้นก็ยิ่งเศร้าหมอง จากที่ตอนแรกหัวใจโลดขึ้นอย่างยินดีเมื่อเห็นว่าหล่อนมีห้องของตนเอง ไม่ต้องอยู่ร่วมห้องกับเขา แต่ตอนนี้หัวใจกลับเหี่ยวเฉา เมื่อพบว่าห้องของเขาอยู่ติดกับห้องของหล่อนนี่เอง แคมประตูที่เชื่อมถึงกันก็ไม่มีล็อก จะเปิดเข้าออกเมื่อไรก็ได้

ยิวาเดินไปทรุดตัวนั่งลงบนเตียงแล้วทอดถอนใจในชะตาชีวิตของตน คงไม่มีแล้ววาสนาที่จะได้รู้จักความรัก ได้อยู่ในชุดเจ้าสาวฟูฟ่องราวกับเจ้าหญิงในวันสำคัญกับคนที่รักกันสุดหัวใจ

ตอนนี้หล่อนเป็นภรรยาของผู้ชายคนหนึ่ง คนที่หล่อนนับถือในฐานะเจ้านายของพ่อ ผู้มีพระคุณที่รับภาระเรื่องการเรียนของหล่อนมาตั้งแต่เข้าชั้นอนุบาล และสำหรับเขาก็คงเห็นหล่อนเป็นแค่ลูกสาวผู้จัดการไรที่เขารับผิดชอบต่อจากพ่อ

แม้เขาจะจดทะเบียนสมรสกับหล่อน บอกให้คนในไร่ยกย่องหล่อนในฐานะนายหญิง แต่เขากลับไม่ได้ปฏิบัติต่อหล่อนอย่างคนที่เป็นนายหญิงจริงๆ หล่อนต้องอาศัยอยู่ห้องข้างๆ ที่เขาจะเปิดเข้ามาหาความสำราญกับร่างกายของหล่อนเมื่อไรก็ได้ แต่หล่อนคงไม่มีสิทธิ์เข้าไปยุ่งยามในห้องของเขา

ยิ่งคิดก็ยิ่งเศร้า เพราะคิดแล้วหล่อนก็ไม่ต่างอะไรกับนางบำเรอของเขาเลย...

เมื่อเหลือบตาดูนาฬิกาแขวนผนัง ยิวาก็กระวีกระวาดเข้าห้องน้ำ เพื่อล้างหน้าล้างตา หล่อนต้องไปพบเขาในห้องทำงานในอีกไม่กี่นาทีนี้แล้ว

ไม่รู้ว่าเวลาครึ่งชั่วโมงผ่านไปเร็วขนาดนี้ได้อย่างไร

ยิหาวาลำรวจเสื้อผ้าที่หล่อนใส่อยู่ เป็นชุดกระโปรงผ้ายืดความยาวเพียงเข่า แขนเสื้อพอง คอกลม ดูสุภาพพอสำหรับการไปพบเขาในห้องทำงาน จึงไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เพียงแต่หวีผมและมัดหน้าด้วยเบ้งเด็กกับเทมลิปมัน แล้วจึงออกจากห้อง

หล่อนเคยเข้าไปในห้องทำงานของเขาซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวบ้านอย่างน้อยก็เทอมละครั้งตอนที่เอาผลการเรียนไปให้เขาดู จึงเดินตรงไปทันทีอย่างคุ้นเคยดีอยู่แล้ว

หญิงสาวเคาะประตู รอจนได้ยินเสียงทุ่มเอ่ยอนุญาตจึงผลักประตูเปิดเข้าไป

“นั่งสิ” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากเอกสารบนโต๊ะ แล้วผายมือเชื้อเชิญให้หล่อนนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา

“ขอบคุณค่ะ” ยิหาวาเพิ่มพำพร้อมนั่งลง

“พอใจห้องนอนไหม” เขาถามเสียงเรียบ

“ค่ะ...ขอบคุณมากค่ะคุณท่าน” หล่อนว่าพร้อมพนมมือค้อมศีรษะไหว้เขา แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็แอบสะดุ้งในใจ เมื่อเห็นเขามองหล่อนเขม็ง หัวคิ้วขมวดน้อยๆ หน้าบึ้งคล้ายไม่พอใจ แต่ยิหาวาแน่ใจว่าหล่อนยังไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการกวนโทสะเขาเลย

“เมื่อไรเธอจะเลิกเรียกฉันว่าคุณท่าน” เขาถามเสียงห้วน

“ก็...” หล่อนพูดไม่ออก ก็ในเมื่อหล่อนเรียกเขาเช่นนี้มาตั้งแต่รู้ความแล้วทำไมตอนนี้ถึงมีปัญหา

“ไม่มีเมียที่ไหนเรียกผัวว่าคุณท่าน เรียกฉันอย่างอื่น” เขาบอก...สั่ง...เสียงห้วน

“ค่ะ...คุณศิริ” หล่อนลองใหม่ แม้จะไม่ชินปาก แต่อีกเดี๋ยวคงชิน

“เรียกฉันภู” ดูเขาจะยังไม่พอใจที่หล่อนเรียกชื่อจริงของเขา

“ค่ะ...คุณภู” หล่อนว่าง่าย

ยิวหาคิดว่ามองเห็นริมฝีปากเขาแยมออกเล็กน้อย แต่ก็เร็วมากจน หล่อนไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเขายิ้มจริงๆ เพราะตอนนี้สีหน้าเขากลับมา เรียบเฉยอีกครั้ง

“มีอะไรขาดเหลืออีกไหม จะพาไปซื้อ” ประโยคหลังเขาทอดเสียง อ่อนลงเล็กน้อย

“ไม่ค่ะ...มีแค่...เอ่อ...” หล่อนเอ่ยตะกุกตะกัก รู้ว่าไม่ควร แต่หล่อน ออยากลองดูก่อน

“มีอะไร” เขาถามอย่างใจร้อน รวากับร้อให้หล่อนพูดจนจบประโยค ไปได้ไหม

“ประตูระหว่างห้อง มัน...ไม่มีล็อกค่ะ” หล่อนกลั้นใจบอกไป

เพราะมัวแต่ก้มหน้ามองโต๊ะ หล่อนเลยไม่ได้เห็นว่านัยน์ตาคณพิง ฉายประกายขบขันขึ้นมาวูบหนึ่ง แม้แต่ตอนพูดไปหน้าเขาก็แต่มรอยยิ้ม แต่ คณพิงไม่มีโอกาสได้เห็น

“ผิวเมียกัน จะมีล็อกไปทำไม”

๒

คำพูดของเขาทำให้คนที่ก้มหน้ามองโต๊ะเหม้มปาก นั่นสินะ เขามีสิทธิ์เข้ามาในห้องของหล่อนเมื่อไรก็ได้ หล่อนจึงตอบรับเสียงแผ่ว

“ค่ะ”

คีรีเลิกคิ้วน้อยๆ มองคนที่ยังนั่งทอดสายตาลงต่ำอยู่ตรงหน้าเขา ถอนใจน้อยๆ กับท่าทางหวาดกลัวของหล่อน ก่อนจะถามเปลี่ยนเรื่อง

“เธอเรียนอยู่ชั้นไหนแล้วนะ”

“ม. หกค่ะ” ยีหว่าตอบ

คนฟังคำตอบทอดถอนใจ หล่อนยังเด็กมากจริงๆ ชายหนุ่มอดรังเกียจตนเองไม่ได้ที่ฉวยโอกาสกับหล่อนเช่นนี้ ยิ่งมองผิวแก้มใสอย่างเด็กๆ ของหล่อนเขายิ่งรู้สึกผิด หล่อนยังเป็นเด็ก มีอนาคตรออยู่ข้างหน้า แต่เขากลับฉวยโอกาสจับหล่อนจดทะเบียนสมรส ตีตราจองตั้งแต่หล่อนยังไม่จบมัธยม

เมื่อไรนะที่ลูกสาวผู้จัดการไร้สะดุดสายตาเขา น่าจะเกือบสองปีที่แล้ว หล่อนเอารายงานผลการเรียนมาให้เขาดูอย่างที่ทำเป็นประจำทุกเทอมเหมือน

ลูกคนงานคนอื่นๆ ปกติแล้วเขาก็จะพิจารณา ดูเด็กที่มีผลการเรียนดีก็ให้รางวัลตามความเหมาะสม คราวนั้นเขาจำได้ว่าหล่อนทำผลสอบได้ดีมากเกือบเต็มทุกวิชา เขาจึงบอกจะให้รางวัลพิเศษแก่หล่อน หล่อนขอไปทัศนศึกษาที่โรงเรียนไกลถึงสิงคโปร์ เขาอนุญาต และตอนนั้นเองที่เขา รู้สึกราวกับเดินสะดุดจนหัวคะมำ รอยยิ้มกว้างดีใจที่สุดแสนบริสุทธิ์ของหล่อน ดวงหน้าใสกระจ่าง พันขาวเรียงกันเป็นระเบียบ ริมฝีปากอ้มแดงระเรื่อตามธรรมชาติ เขาเพิ่งเห็นตอนนั้นเองว่าลูกสาวคนเดียวของผู้จัดการไร่ของเขาสวยแค่ไหน

สวยเสียจนเขาละลายตาไปจากหล่อนไม่ได้อีกเลย...

เวลาเกือบสองปี เขาได้แต่เฝ้ามองหล่อนอยู่ไกลๆ แม้จะพอใจหล่อนแค่ไหน แต่เขาจะทำอะไรได้มากกว่าแอบมอง ในเมื่อหล่อนเป็นลูกสาวคนงาน ที่อายุอานามแทบจะเป็นลูกของเขาได้หากว่าเขาแต่งงานมีลูกตั้งแต่เป็นวัยรุ่น หล่อนยังเด็ก เป็นแค่นักเรียนมัธยม ในขณะที่เขาเป็นผู้ใหญ่อายุไม่ใช่น้อยๆ หากเขาทำอะไร หล่อนคงเห็นเขาเป็นเพียงเฒ่าหัวงูหรือไอ้แก่ตั่นหากกลับเท่านั้นเอง

เขาเคยคิดที่จะรอ รอให้หล่อนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รอให้ช่องว่างระหว่างวัยแคบเข้า เมื่อไม่มีคำว่าเด็กกับผู้ใหญ่มากัน แต่เป็นผู้ใหญ่สองคน ที่อายุอาจจะต่างกันมากสักหน่อย เมื่อนั้นหากเขาลงมือจับหล่อนก็คงจะดูไม่น่าเกลียดจนเกินไป

แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้พ่อของหล่อนต้องฝากฝังให้เขาดูแลหล่อนให้ เขาจึงฉวยโอกาสมัดมือชก จับหล่อนจดทะเบียนสมรส พันธนาการหล่อนให้หนีไปไหนไม่ได้ ทั้งที่เขาไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น อย่างที่หล่อนบอกว่าเขาดูแลหล่อนได้โดยไม่ต้องแต่งงาน แต่ในเมื่อมีหนทางที่จะได้หล่อนมาเป็นของเขา แล้วทำไมเขาจึงจะไม่ทำเล่า

คีร์มองคนที่ก้มหน้างูดอยู่ตรงหน้าเขาด้วยความขื่นนิดๆ หล่อนดูหวาดกลัวและระแวงระวังตัวกับเขาเหลือเกิน แต่บางทีก็เหมือนกับหล่อน

จะปลง ราวกับยอมจำนนต่อชะตาชีวิตที่เขาเป็นผู้กำหนด

ชายหนุ่มทอดถอนใจ เมื่อไรหนอที่หล่อนจะเลิกมองเขาเป็นนายจ้างของพ่อ เลิกคิดว่าเขารับหล่อนเป็นภรรยาเพราะรับปากพ่อของหล่อนไว้ เลิกมองเขาอย่างหวาดกลัวและหวาดระแวงราวกับเขาเป็นไอ้บ้ากามที่ตั้งท่าจะกระโจนเข้าไปใส่หล่อนอยู่เสมอเสียที

เมื่อไรกัน...

แม่ในหัวจะคิดอะไรุ่นวาย แต่เมื่อเอ่ยปากคุยกับหล่อนกลับเป็น “จบม. ทกแล้วจะเรียนอะไรต่อ”

คำถามของเขาเรียกไปหน้าก้มต่ำของคนฟังให้เงยขึ้นมอง ดวงตาเบิกกว้างราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“เรียน...หนูดีเรียนได้หรือคะ” ยิหฺวาถามเสียงสั่น

หล่อนเคยคิดว่าคงจะหมดหวังเรื่องเรียนต่อแล้ว ก็ในเมื่อหล่อนจดทะเบียนสมรสเป็นภรรยาเขาแล้ว จึงไม่เคยคิดว่าหล่อนจะยังมีโอกาสได้เรียนอีก คิดว่าเมื่อจบชั้นมัธยมปลายหล่อนคงต้องออกจากโรงเรียนมาเป็นแม่บ้าน ความหวังของพ่อที่เคยอยากให้หล่อนได้เรียนสูงๆ คงจบลงตั้งแต่หล่อนจดปากกาเซ็นชื่อในใบทะเบียนสมรสเสียแล้ว

“เรียนได้สิ”

“แล้ว...คุณ...อยากให้หนูดีเรียนอะไรหรือคะ” หล่อนถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ แต่ก็ปลอบใจตนเองว่าถึงจะไม่ได้เรียนที่อยากเรียน แต่แค่เขาให้เรียนต่อก็เป็นบุญของหล่อนแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ว่าเขาจะให้เรียนอะไรหล่อนก็ควรจะยินดีทั้งนั้น

“เธออยากเรียนอะไรก็เรียนสิหนูดี” เขาบอก ทางเสียงทอดอ่อนอย่างไม่รู้ตัวเมื่อเห็นสีหน้าไม่แน่ใจ คล้ายว่าอยากจะทำดีใจแต่ก็ไม่เต็มที่ ราวกับเด็กที่มีคนยื่นขนมให้แต่ไม่แน่ใจว่าคนยื่นจะดึงมือกลับเมื่อไร ทำให้เขาอยากบอกให้หล่อนแน่ใจ ให้หล่อนดีใจได้เต็มที่ ให้หล่อนส่งรอยยิ้มที่เขาเคยเห็นมาให้

“ได้ทุกอย่างเลยหรือคะ หนูดีอยากเรียนอะไรก็ได้หรือคะ” หล่อน
ถามน้ำเสียงตื่นเต้น ดวงตายังเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ

“งั้นลี”

“โอ้ย...จริงหรือคะคุณหนู ดีใจจัง...ขอบคุณนะคะ ขอขอบคุณมาก หนูดี
สัญญาว่าหนูดีจะตั้งใจเรียน ขอขอบคุณนะคะ” หล่อนพูดพร่ำพร้อมยกมือไหว้
ใบหน้าประดับรอยยิ้มกว้าง

ศิริถึงกับตาพร่าไปเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของหล่อน ยิ้มแรกนับตั้งแต่
พ่อของหล่อนเสียชีวิต ยิ้มเดียวกับที่เขาเคยเห็นจนหัวใจสะดุด ยิ้มที่
เขาปรารถนาจะได้เห็นประดับใบหน้าของหล่อนตลอดเวลา รอยยิ้มที่เขา
หลงรักตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เห็น

เขาต้องทำอย่างไรหนอ หล่อนจึงจะยิ้มแบบนี้ให้เขาบ่อยๆ

ยิวหาออกมาจากห้องน้ำหลังจากที่เข้าไปแปร่งฟันเตรียมเข้านอน
วันนี้หล่อนร่วมโต๊ะอาหารเย็นกับ ‘สามี’ เป็นครั้งแรก เขาไม่ได้พูดอะไรกับ
หล่อนมากมายนัก หลังจากที่ถูกกันไปแล้วตอนบ่ายในห้องทำงานของเขา

ตั้งใจเรียนให้ดี อยากเรียนมหาวิทยาลัยที่ไหนก็สอบให้ได้สักอัน ฉัน
จะส่งเธอเรียน แต่เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้นนะ ฉันจะไม่ส่งเธอไปเมืองนอก
หวังว่าเธอคงเข้าใจ

เขابอกหล่อนเช่นนั้น และยิวหาที่เข้าใจดี หล่อนไม่เคยคาดหวังแม่แต่
มหาวิทยาลัยในเมืองไทย จึงไม่เคยคิดถึงเมืองนอกอยู่แล้ว แต่ก็อดน้อยใจ
ไม่ได้ที่เขาพูดตอกย้ำกับหล่อนว่าเขาไม่มีวันส่งหล่อนเรียนเมืองนอก แม้ว่า
เขาจะทำได้ก็ตาม

ก็ใครจะจ่ายเงินเป็นล้านๆ ส่งลูกสาวผู้จัดการโรงเรียนต่อเล่า แค่อยอม
ให้หล่อนเรียนระดับมหาวิทยาลัยในเมืองไทยก็ถือว่าเป็นพระคุณมากแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจยาว พยายามเลิกคิดถึงเขา แต่เมื่อสายตาคอย
แต่เหลือบมองประตูที่กั้นระหว่างห้องของเขากับห้องของหล่อน ยิวหาที่หยุด

คิดไม่ได้

แม้บ่ายวันนี้จะพูดคุยตกลงกันมากมาย ทั้งหน้าที่ของหล่อนในบ้าน หลังนี้ หน้าที่ที่ต้องตั้งใจเรียนให้จบชั้นมัธยม ต้องช่วยเขาทำงานเอกสาร บางอย่าง ต้องเรียนภาษาอังกฤษเสริม ต้องร่วมโต๊ะรับประทานอาหารเช้า และเย็นกับเขา ส่วนกลางวันหล่อนไปโรงเรียน และเขาก็กินกับคนงานในไร่ ดูเหมือนเขาจะวางแผนจัดการกับชีวิตหล่อนเป็นฉากๆ แต่กับหน้าที่หนึ่ง เขายังไม่เคยพูดถึงสักคำ

หน้าที่ของภรรยา...

หล่อนไม่กล้าถามเขา หล่อนไม่อยากทำ แต่เมื่อไม่มีความชัดเจน เขาไม่เคยบอกว่าเขาจะเรียกร้องหน้าที่นั้นจากหล่อนเมื่อไร ก็ทำให้หญิงสาว หวาดผวา หล่อนหวาดกลัว กลัวว่าเวลานั้นจะมาถึงโดยที่หล่อนยังทำใจไม่ได้

บางที...อาจจะเป็นคืนนี้ก็ได้...

'โอ๊ย...ทำยังไงดี' ยิวหารำพันในใจ หล่อนไม่พร้อม ไม่มีวันยินยอม พร้อมใจกับเขาเด็ดขาด หล่อนยังเด็กอยู่เลย เขาจะกล้าล่วงเกินเด็กอย่าง หล่อนเชียวหรือ

หญิงสาวมองประตูที่ไม่มีลือนั้นอีกครั้ง ความคิดกระหวัดไปถึง ละครที่เคยดู เวลาที่นางเอกอยู่ในสถานการณ์แบบหล่อน ยิวหาเห็นทุกคน ลากเก้าอี้หรือโต๊ะหน้าๆ มาขวางประตูไว้ หรือหล่อนจะทำเช่นนั้นบ้าง

คิดแล้วก็มองหาโต๊ะหรือเก้าอี้ในห้อง โต๊ะเครื่องแป้งนั้นน่าจะใช้ได้ หล่อนคิด ทำท่าจะลุกขึ้นไปลากโต๊ะเครื่องแป้งไม้สักหนาหนักมาขวางประตู แต่ยังไม่ทันได้ก้าวขาหล่อนก็เปลี่ยนใจ

หล่อนอยู่ในบ้านหลังนี้ในฐานะอะไร หล่อนมีสิทธิ์ปฏิเสธหรือหากเขา จะ 'เข้าหา' หล่อน ไม่...หล่อนไม่มีสิทธิ์ และถ้าเขาพยายามจะเปิดประตู แต่ติดโต๊ะเครื่องแป้ง เขาอาจจะโกรธหล่อน และสุดท้ายก็คงสั่งให้หล่อนดึง โต๊ะออกอยู่ดี

แต่หล่อนยังไม่อยากมีอะไรกับเขา สมองคิดหาเหตุผลที่จะทำให้
หล่อนไม่ต้องตามใจเขาหากเขาต้องการ แล้วก็นึกถึงนิยายที่เคยอ่าน
มีประจำเดือน...

หล่อนเห็นนางเอกบอกพระเอกแบบนี้ทุกที หล่อนน่าจะเอาถูกแบบนี้
มาใช้ได้ คิดแล้วก็เหมือนจะโล่งใจที่มองเห็นแสงสว่างของทางออก แต่...
ถ้าเขาไม่สนล่ะ โอ้ย หล่อนต้องตายแน่ๆ ถ้าเขายินดีจะฝ่าไฟแดง!

เมื่อคิดไปทางไหนก็เจอแต่ทางตัน ในที่สุดยิหาวก็ยอมแพ้ หญิงสาว
ก้าวขึ้นเตียงแล้วดึงผ้าห่มมาคลุมถึงอก ปลอบยให้น้ำตาไหลรินเงียบๆ หล่อน
ทำอะไรไม่ได้ บางที...หล่อนอาจจะขอร้องเขาตรงๆ ว่าหล่อนยังไม่พร้อม
เขาใจดียอมให้หล่อนเรียนต่อ บางทีเขาอาจจะใจดีเรื่องนี้ด้วยก็ได้

เมื่อมีความหวังอย่างนั้นหล่อนก็สบายใจขึ้น แม้น้ำตาจะยังคงไหลไม่
หยุด แต่หล่อนก็รู้สึกสงบลง ไม่ร้อนรนด้วยความหวาดกลัวดังเช่นเมื่อเข้า
มาในห้องนอนใหม่ๆ และหลังจากนอนหลับตา พยายามกำหนดลมหายใจ
เข้าออกอย่างที่ว่าเคยสอนเวลาที่หล่อนนอนไม่หลับหรือฝันร้าย หญิงสาว
ก็เคลิ้มเกือบหลับ หากไม่ได้ยินเสียงประตูห้องติดกันเปิดเสียก่อน

เขาเข้าห้องนอนแล้ว...

หญิงสาวนอนลืมตาโผล่ในความมืด ได้ยินเสียงกดสวิตช์ไฟในห้อง
ของเขา มองเห็นแสงไฟลอดใต้บานประตูเข้ามา หูฟังเสียงฝีเท้าหนักๆ เดิน
ไปมาในห้อง หล่อนกಲ್ಲั่นหายใจเมื่อได้ยินเหมือนเขาเดินมายังประตูที่เปิด
เข้ามาในห้องหล่อน แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดิน
ผ่านไป ลักครู่ก็ได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ในห้องน้ำ

เขาคงจะอาบน้ำ ยิหาวคิดขณะเหลือบตามองนาฬิกาปลุกบนโต๊ะ
หัวเตียง

ตีหนึ่ง...เขาเพิ่งกลับเข้าห้องนอนหลังจากเข้าวันใหม่ และหล่อนก็ยัง
ไม่ได้นอนเลย ยิหาวได้แต่หวังว่าพรุ่งนี้หล่อนจะไม่นั่งหลับในห้องเรียนให้
เสียชื่อเสียงเด็กเรียนอย่างหล่อนและต้องถูกทำโทษ

เสียงน้ำในห้องน้ำเสียงหายไปแล้ว ลักพักหล่อนก็ได้ยินเสียงเขาเดินกลับเข้าไปในห้อง เดินไปมาราวกับหาอะไร จากนั้นก็มีเสียงเหมือนที่เป่าผมดังขึ้น

‘เป่าผมตอนตีหนึ่งเนี่ยนะ’ ยิวหวานแอบค่อนในใจ อดนึกฆ่าคนตัวโตๆ หนวดเขียวๆ แต่นั่งเป่าผมก่อนนอนไม่ได้ แต่เสียงนั้นกลับดังเพียงชั่วอึดใจก่อนจะเงียบลง

‘เป่าแค่นั้นจะทันแห้งอะไร’ คนค่อนยังหาเรื่องค่อนไม่เลิก หล่อนยังนอนฟังเสียงกุกกักจากห้องข้างๆ ต่อไป ตราบใดที่เขายังไม่เข้านอน หล่อนก็คงจะนอนหลับอย่างสบายใจไม่ได้

ยิวหวานโล่งใจเมื่อได้ยินเสียงกดสวิตช์ในห้องนอนอีกครั้ง แสงไฟที่ลอดผ่านใต้บานประตูกลายเป็นความดำมืด เขาปิดไฟแบบนี้หมายความว่าเตรียมเข้านอนแล้วกระมัง และหล่อนก็จะได้นอนเสียที

ยิวหวานดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายเตรียมนอนอีกครั้ง หลังจากผลึกออกตอนแอบฟังเสียงจากข้างห้อง หญิงสาวพลิกตัวนอนตะแคงหันหลังให้ประตู กั้นห้องที่หล่อนระแวงมาทั้งคืน แต่ยังไม่ทันได้หลับตา หล่อนก็ตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงลูกบิดประตูที่กั้นระหว่างห้องดังแว่วเบา ก่อนที่ประตูจะเปิดเข้ามาซ้าๆ

๓

ศิรีหยุดยืนที่ประตูเพื่อให้สายตาชินกับความมืดครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาพในห้องจะค่อยๆ ชัดเจนขึ้น เขาถอนหายใจโล่งอกนิดๆ ที่คนบนเตียงนอนหนึ่ง ทำทางจะหลับสนิท ไม่ได้ตื่นเพราะเสียงรบกวนจากเขา

เขาเพิ่งเข้าบ้านหลังจากออกไปช่วยคนงานทำคลอดแม่หมา เนื้อตัวหัวหุมีแต่กลิ่นสาบหมา จึงอาบน้ำสระผมเสียตึก ฟ้าไม่แล้วเขาคงจะนอนไม่ได้ และเพราะไม่ชอบนอนทั้งที่ผมเปียก เขาจึงใช้ที่เป่าผม แต่ผมยังไม่ทันแห้งก็รีบปิดไปเพราะนึกได้ว่าห้องข้างๆ มีคนอยู่ และเสียงที่เป่าผมอาจจะปลุกหล่อน เขาจึงใช้ผ้าขนหนูเช็ดแทน และตอนนี้ก็ยิ่งหมาดๆ แต่ผมจะไม่ชอบใจก็คงต้องนอนอย่างนี้ คราวหน้าเขาจะไม่สระผมตึกแบบนี้อีก

ชายหนุ่มเดินไปหยุดข้างเตียงโดยที่เจ้าของเตียงไม่รู้ตัว หล่อนนอนนิ่ง ผ้าห่มคลุมเรียบร้อยถึงคอ เขาระบายยิ้ม อยากปลุกหล่อนขึ้นมาจับจุมราตรีสวัสดีจากเขา แต่ก็ได้แค่คิด สายตาหาดวงหน้าของหล่อนที่มองเขา ทุกครั้งที่อยู่ใกล้กันทำให้ชายหนุ่มไม่กล้าขยับเข้ามา เขาต้องให้เวลาหล่อนได้ทำความคุ้นเคยกับเขาเสียก่อนก่อนที่จะทำอะไรลงไป อีกอย่าง...หล่อนยัง

เด็กเกินไป เขายังไม่ยอมทำลายความบริสุทธิ์ที่สุดไสของหล่อน จึงต้องอดทนจนกว่า...

จนกว่าจะทนไม่ไหว...

“ฝันดีนะหนูดี” ชายหนุ่มกระซิบ จากนั้นก็ลงใช้ริมฝีปากสัมผัสแผ่วเบาที่หน้าผากหล่อน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็หมุนตัวเดินออกจากห้องไปทันที แล้วปิดประตูตามหลังแผ่วเบา

เลยไม่ได้เห็นคนแก่งลัษณ์เนื้อตัวลัษณ์ระริกด้วยความตกอกตกใจ และจินตนาการเลวร้าย

หล่อนหัวใจแทบวายตั้งแต่ได้ยินเสียงประตูเปิดแล้ว จินตนาการสารพัดของการต้อง ‘ทำหน้าที’ เล่นพล่านในหัวราวกับผึ้งแตกรัง แต่ละความคิดทำเอาหล่อนแทบขาดใจด้วยความหวาดกลัว ยิ่งเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ ก็ลงมาจูบหน้าผากหล่อน หญิงสาวก็ยิ่งรู้สึกราวกับขึ้นไปยืนอยู่บนลานประหาร รอเพียงบ่วงบาตจะตกลงมาคล้องคอ

ยิวารู้สึกราวกับตายแล้วเกิดใหม่เมื่อเขาผลัดไปจากหล่อนแล้วเดินออกจากห้อง ความรู้สึกต่างๆ นานาที่ท่วมท้นพรั่งพรูออกมาพร้อมลมหายใจที่กลั่นไว้ โลงอกโล่งใจจนบรรยายความรู้สึกเป็นคำพูดไม่ถูก

ถ้าต้องเจอเหตุการณ์แบบนี้ทุกคืน หล่อนจะตายเพราะหัวใจวายไหม หญิงสาวอดสงสัยไม่ได้

เมื่อแน่ใจว่าเขาไปแล้วจริงๆ ยิวาจึงพยายามนอนอีกครั้ง แต่กว่าจะข่มตาหลับลงได้ หล่อนก็รู้สึกราวกับว่า เพิ่งหลับไปได้เพียงไม่กี่นาที ก็ถูกปลุกด้วยเสียงแหลมของนาฬิกาปลุกบนโต๊ะหัวเตียงเสียแล้ว

ยิวาอาบน้ำแต่งตัวและหิวกระเพาะหนักเรียนออกมาจากห้องนอนตรงไปยังห้องอาหาร ในใจคิดว่าจะทำให้คนที่สั่งให้หล่อนรวมโต๊ะทุกเข้าต้องรอ เพราะตอนที่นาฬิกาปลุกดังนั้น หล่อนกดให้เงียบเสียงแล้วหลับต่อ เมื่อสะดุ้งตื่นอีกครั้งก็เลยเวลาตื่นปกติไปเกือบครึ่งชั่วโมง หล่อนรีบอาบน้ำ

ลวกๆ และแต่งตัวเร็วสุดชีวิต ถึงกระนั้นก็ยังซ้ากว่าปกติถึงสิบกว่าเท่าที่

หญิงสาวพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อเดินแกมวิ่งเข้าไปในห้องอาหารแล้วพบเพียงป้าสุขใจซึ่งเป็นแม่ครัว กับต้นหอมซึ่งทำงานรับใช้ทั่วไปในบ้าน โดยปราศจากเงาของเจ้าของบ้าน

“คุณหนูตีมานั่งลิคะ พ่อเลี้ยงยังไม่มาเลย” ป้าสุขใจบอก

ยิวาเดินไปหนึ่งที่โต๊ะอาหารอย่างว่าง่าย หล่อนไม่กล้าถามป้าสุขใจว่า เขาไปไหน และสบายใจกว่าที่จะนั่งรับประทานอาหารเช้าเพียงลำพัง แต่ยังไม่ทันที่แม่ครัวจะตักอาหารเข้าให้หล่อน ภาพที่ปรากฏตรงประตูห้องอาหารก็ทำให้หล่อนอ้าปากค้างนิดๆ

ก็ผู้ชายตัวโตๆ แต่งตัวเหมือนคาวบอยในภาพยนตร์ ด้วยเสื้อเชิ้ตสำหรับทำงานในไร่ กางเกงยีนสีซีด และรองเท้าบูต ขาดก็แต่หมวกหนังปีกกว้างเท่านั้น นอกจากนี้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นยังมีรอยเคราเขียวๆ ที่เข้านี้คงจะยังไม่ได้ออก เขาดูดิบเถื่อน แต่กลับหอบช่อกุหลาบดอกโตๆ เดินเข้ามาในห้องอาหารด้วยท่วงท่าการก้าวที่หนักแน่นแต่ไม่ตึงตัง มองอย่างไรก็ไม่เข้ากันเอาเสียเลย

กลิ่นหอมหวานของกุหลาบนำเข้าห้องมาก่อน ยิวาอดสูดหายใจลึก เอกกลิ่นหอมของดอกไม้เข้าปอดไม่ได้ ก่อนที่ที่มาของกลิ่นจะมาหยุดตรงหน้าหล่อน

“ให้หนูตีหรือคะ” ยิวาถาม มองคนยืนดอกไม้ให้ตาโต

“เอาไปจัดแจกัน”

เขาบอกหล่อนเสียงเรียบ สีหน้าไม่เปิดเผยความรู้สึก และยังคงยื่นช่อดอกไม้มาตรงหน้าหล่อน ยิวาจึงต้องยื่นมือไปรับ

“เดี๋ยวป้าให้ต้นหอมทำให้ นะคะ พ่อเลี้ยงจะรับข้าวเช้าเลยไหมคะ เดี่ยวคุณหนูตีสาย” ป้าสุขใจพูดกับผู้เป็นนาย

ศรีพยกหน้าให้แม่บ้านแล้วหันไปพูดกับยิวา “ขอโทษที ฉันทัวแต่... ดูกุหลาบอยู่” ประโยคสะตูดนิตๆ เพราะเปลี่ยนคำจาก ‘เลือก’ เป็น ‘ดู’ ใน

นาที่สุดท้าย

“ต้นหอมเนาะ ไปหาแจกันมาใส่ดอกไม้หน่อยไป วางบนโต๊ะนี่เบาะนี้ นะ ที่เหลือก็ในห้องพ่อเลี้ยง ห้องคุณหนูดี ห้องนั่งเล่นด้วยนะ” ป้าสุขใจบอก ลูกมือในครัว แล้วหันไปง่วนกับการตัดอาหารเข้าให้ผู้เป็นนายทั้งสอง

ยิวหายื่นช่อดอกไม้ให้ต้นหอม พิมพ์ชอบคุณ แล้วหันมาก้มหน้า ก้มตากิน เพราะเลยเวลาที่รถตู้จะออกจากไร่เพื่อไปส่งที่ไปโรงเรียนแล้ว ถ้า หล่อนยังไม่ออกไป รถก็ต้องจอดรอนาน อาจจะทำให้คนอื่น ๆ พลอสาย ไปด้วย รถตู้รับ-ส่งนักเรียนของโรงเรียนศิริต้องตระเวนส่งหลายโรงเรียน

“ไม่ต้องรีบ เดี่ยวฉันจะไปส่ง” ศิริบอกหลังจากมองคนที่ตัดข้าวต้ม เข้าปากไม่พูดไม่จา ไม่แยหน้าขึ้นมาสบตาเขาอยู่พักหนึ่ง

“แต่รถตู้...”

“ฉันสั่งให้รถตู้ออกไปแล้ว”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา ปากอ้า ตาโต

“ทำไมคะ หนูดีไปรถตู้ก็สะดวกดี คุณหนูไม่ต้องไปรับไปส่งหนูดีหรอก ค่ะ”

“แค่วันนี้เท่านั้น ฉันทำให้เธอสบาย ไม่อยากให้รถตู้เสียเวลา” เขาบอก แล้วก้มลงสนใจอาหารตรงหน้าโดยไม่สนใจหล่อนอีก

“อ้อ...ค่ะ” ยิวพิมพ์มารับรู้แล้วกลับมาจดจ่อกับอาหารตรงหน้า ไม่ พูดยุ่ยใดๆ กับคนร่วมโต๊ะอีก

ยิววางช้อนเมื่ออิม ป้าสุขใจเข้ามาเก็บชามไป หลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม หล่อนก็รอให้คนร่วมโต๊ะกินเสร็จก่อนอย่างมีมารยาท แต่เขาก็นั่งกินอย่าง สบาย ทำทางละเลียดข้าวต้มซ้าๆ นั้นทำให้ยิวไม่พอใจนิดๆ หล่อนสาย แล้ว แต่เขายังดูใจเย็น ไม่ได้ร้อนกร้อนใจไปกับหล่อนเลย

คนสายลอบถอนหายใจเมื่อเห็นคนใจเย็นวางช้อนในที่สุด หล่อนแทบ จะรอให้เขาลุกไม่ไหวแล้ว แต่เขากลับบอกราวกับแกล้ง

“รออีกนิด ฉันไปอาบน้ำแต่งตัวเดี๋ยว”

ยิวาเม้มปาก ใจอยากอาละวาด เขาพูดเองว่าทำให้หล่อนสาย แล้วเขายังไม่รีบอีก แต่ก็ทำได้เพียงคิด เพราะหล่อนจะไปอาละวาดเขาได้อย่างไร ที่ทำได้ก็เพียงแค่อึดอัดและหน้าบึ้งเท่านั้นเอง

แม่ในใจจะเดือดปุด แต่ภายนอกหล่อนแค้นนั่งตัวตรง วางกระเป๋านั่งสือบนพื้นข้างตัว เห็นบ่าสุขใจวนเวียนมายิ้มให้ราวกับจะปลอบใจ จึงต้องฝืนยิ้มตอบ แต่หล่อนรออยู่ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงทุ้มดังมา

“ไปกันเถอะ ขอโทษที่ทำให้คอย”

“คะ” ยิวาตอบรับ ยังไม่คลายสีหน้าบึ้งตึง

หล่อนเดินตามเขาไปที่รถที่ใครสักคนคงจะเอามาจอดไว้ให้หน้าบ้าน แม่จะใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวไม่นาน แต่เขาก็ออกมาในเสื้อผ้าชุดใหม่ แม้จะเป็นเสื้อยืดพับแขนขึ้นไปใต้ข้อศอกกับกางเกงยีน แต่ก็ดูไม่เหมือนชุดใส่ทำงานในไร่ เพราะคราวนั้นเป็นรองเท้านั่งสีดำ ไม่ใช่รองเท้าบูต เขาคาดแว่นกันแดดไว้บนศีรษะ ผมแห้ง คงจะไม่ได้สระ แต่ไรผมก็ขึ้นอย่างที่รู้ว่าเพิ่งอาบน้ำมา

ตัวเขา...หอม...อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะจะเป็นกลิ่นตัวของผู้ชายตัวใหญ่ ไร้หนวดเคราเขียวๆ ที่โกนบ้างไม่โกนบ้างและวันนี้คงไม่ได้โกนเพราะมันเขียวกว่าปกติ กลิ่นนั้นหอมหวานคล้ายกับกลิ่นดอกไม้ที่เขาชอบเข้าบ้านมา ยิวาไม่รู้ว่า เป็นเพราะเขาอยู่กับดอกไม้ตลอดเวลาจนกลิ่นติดตัวเขากลายเป็นกลิ่นประจำตัวหรือเปล่า

หรือว่าเขาจะฉีดน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ...หญิงสาวคิดอย่างซุกซนแล้วต้องกลั้นหัวเราะ คงตลกดีถ้าผู้ชายท่าทางดิบเถื่อนแบบเขาฉีดน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ และยิ่งตลกเข้าไปใหญ่เมื่อคิดว่าเขาฉีดน้ำหอมแล้วเข้าไปทำงานในไร่

“หายโกรธแล้วหรือ”

เสียงทุ้มของคนทีเพิ่งก้าวเข้ามานั่งประจำที่คนขับทำเอายิวาสะดุ้ง
“คะ...คะ?” หล่อนถามเล็กลั่น

“หายโกรธแล้วหรือ” เขาถามย้ำคำเดิม

“หนูดีไม่ได้โกรธนี่ค่ะ” หล่อนไม่ยอมรับ แต่ในใจนั้นคิด...ก็รู้แล้ว
ยังจะแก่งอีก...ว่าแต่ทำไมเขาถึงคิดว่าหล่อนหายโกรธเล่า

คีรีปราชญ์ตามองคนปากแข็งแล้วหันกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ
เขายกโดยไม่หันมองหล่อน

“ไม่ต้องโกรธหรอก เธอถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเข้าแน่” เขาว่า
เช่นนั้นแล้วไม่ได้พูดอะไรกับหล่อนอีก

ระหว่างทางไปโรงเรียน ภายในห้องโดยสารของรถยนต์เอสยูวีคัน
ใหญ่มีเพียงเสียงเพลงจากวิทยุคลอเบาๆ ไม่มีบทสนทนาตลอดการเดินทาง
สี่ลืบนาที่นั้น จนกระทั่งรถเข้าไปจอดยังจุดจอดรับ-ส่งหน้าโรงเรียนก่อนเวลา
รถตู้จะมาถึงราวสี่ลืบนาที่ ยิวหวานจึงเป็นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนว่าพร้อมพนมมือค้อมศีรษะไหว้ ก่อนจะเงยหน้า
มองเขาตาโตเมื่อได้ยินคนมาส่งบอก

“เย็นนี้ไม่ต้องกลับรถตู้ ฉันจะมารับ”

“ไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ หนูดีกลับรถตู้ได้”

“นี่เธอตั้งใจจะต้อกับฉันทุกเรื่องเลยหรือเปล่า” เขาถามน้ำเสียงติด
รำคาญ

ยิวหวานแหม้มปาก ไม่ตอบ

“ฉันจะมารับ” เขายกอีกครั้ง

“ค่ะ” ยิวหวานตอบรับเสียงเรียบ ไม่พอใจ แต่หล่อนจะมีสิทธิ์มีเสียง
อะไรกับเขาได้

หล่อนยกมือไหว้เขาอีกครั้งก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ พึมพำขณะ
ยืนมองรถยนต์คันใหญ่เคลื่อนตัวจากไป

“เผด็จการ!”

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน ยิหวาเดินตรงไปยังรถยนต์คันใหญ่จากไร่ ภูคีรีที่จอดรออยู่หน้าโรงเรียนกับผู้ปกครองคนอื่นๆ หญิงสาวเปิดประตูเข้าไปนั่งแล้วยกมือไหว้คนมารับ จากนั้นก็นั่งนิ่งก้มหน้างุด มองมือที่ประสานอยู่บนตัก

“เป็นอะไร” คนที่เพิ่งออกรถถามโดยไม่หันมอง

ยิหวายิ่งก้มหน้าเมื่อได้ยินเสียงเหมือนคนหงุดหงิดถามมา หล่อนกลัวเขา ยิ่งเขาทำเสียงแบบนี้หล่อนยิ่งไม่อยากจะคุย ไม่อยากตอบ เขาเป็นคนอื่น คนอื่น... ที่คงจะมองความ ‘เป็นอะไร’ ของหล่อนอย่างรำคาญใจมากกว่าจะเข้าใจ

“ฉันถามว่าเป็นอะไร” คีรีเสียงดังขึ้นเมื่อไม่ได้รับคำตอบ

“เปล่าค่ะ”

เสียงสั้นพรวดทำให้ชายหนุ่มหันไปมอง แล้วหัวใจก็อ่อนยวบเมื่อเห็นคนตัวเล็กในชุดนักเรียนมัธยมค้อมตัว ก้มหน้า ไหล่สั่นไหวน้อยๆ รวากับกำลังสะอึกสะอื้น

คีรีให้สัญญาณไฟแล้วพารถเลี้ยวไปจอดข้างถนน เขาถามอย่างพยายามทอดเสียงให้อ่อนโยนที่สุดตามความรู้สึกในหัวใจที่อ่อนนำไปไกลแล้ว

“หนูดี...เป็นอะไร”

เสียงทุ้มอ่อนโยนของคนที่ยังนั่งอยู่ที่ที่นั่งคนขับแต่หันมามองหล่อนเต็มตัวทำให้ยิหวาร้องไห้หนักขึ้น

ถ้าเพียงแต่...ถ้าเพียงแต่คนที่ถามหล่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเจือความห่วงใยตรงนี้จะเพียงพอ ไม่ใช่ผู้ชายตัวโตหน้าเคร่งที่หล่อนหวาดหวั่นทุกครั้งที่เขาใกล้เขาคงจะดีกว่านี้ หล่อนคงจะโถมตัวเข้าไป ร้องไห้กับบอก แล้วบอกเล่าความรู้สึกที่อัดแน่นภายใน

แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะตรงหน้าหล่อนคือเขา คนที่เป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่อัดแน่น และอกที่หล่อนโหยหาก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้หล่อน

ร้องให้อยู่ตอนนี้

ทุกสิ่งผิดที่ผิดทางไปหมด หล่อนเกลียดชีวิตตัวเอง เกลียดเขา เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับหล่อนในตอนนี้

ยิวหาอยากได้ชีวิตเรียบง่าย ชีวิตที่มีแต่หล่อนกับพ่อในบ้านพักคนงานของไร่กุศริกลับคืนมา หล่อนต้องการแค่นั้นเอง แต่เป็นแค่นั้นที่หล่อนรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่มีทางเลย...

“ถ้าเธอไม่บอกฉันก็ไม่รู้จะหนุดี” ศิริพยายามใจเย็น เขาไม่ชอบเห็นหล่อนร้องไห้ อยากปลอบประโลม แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เขาเป็นลูกคนเดียว ไม่เคยมีพี่น้อง ไม่รู้ว่าควรจะพูดกับเด็กสาววัยรุ่นอย่างไรให้หยุดร้องไห้

ยิวหาไม่รู้ว่าเขาจะอยากรู้ไปทำไม แต่หล่อนก็ยอมบอกเขา เพื่อว่าเขาจะออกกรณเสียที

“หนุดี...แค่...คิดถึงพ่อ...” หล่อนบอกแล้วร้องไห้เสีย ไม่จำเป็นต้องกลับสะอื้นอีกต่อไป

คำตอบของหล่อนทำให้ศิริถอนหายใจ เขาบอกหล่อนด้วยความรู้สึกจากใจ แม้จะรู้ว่าคำพูดนั้นคงไม่ทำให้หล่อนรู้สึกดีขึ้นสักเท่าไร

“ฉันเสียใจเรื่องพ่อของเธอ ฉันขอโทษ” เขาเสียใจที่เป็นสาเหตุให้พ่อของหล่อนตาย แต่เขาก็พยายามชดเชย...ด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหมด แม้ว่าหล่อนจะไม่ได้ต้องการเลย...เขารู้ดี...

ยิวหาเหมินมองไปทางอื่น หล่อนไม่โทษเขา เขาไม่ได้ทำให้พ่อตาย คนที่ยิงพ่อต่างหากที่ฆ่าพ่อ และหล่อนก็รู้ว่าเขารักษาสัญญาที่ให้พ่อไว้ว่าจะดูแลหล่อนต่อจากพ่อให้เอง เพียงแต่หล่อนไม่ยอมได้ หล่อนอยากให้พ่อไม่ตาย และทุกๆ วันที่ผ่านไปหล่อนก็ยังคิดถึงพ่อ เมื่อมองไปทางไหนก็เห็นแต่ความอ้างว้าง บ้านที่หล่อนอยู่ ห้องที่หล่อนนอน แม้จะใหญ่โตหรูหรา แต่ก็หาความอบอุ่นอย่างความรักของพ่อไม่มีเลย

ตอนนี้ชีวิตของหล่อนมีแต่เขา เขาให้หล่อนทุกอย่าง บ้านที่อยู่ ความ

ลูซสบายทางกาย ส่งเรียนหนังสือ แต่เขา...เขาก็ไม่ใช่พ่อ...

คีร์ถอนใจเมื่อเห็นท่าทางของหล่อน รู้สึกกระตือรือร้นอยู่ลิ้ๆ หล่อนดูไม่เปิดใจให้เขาเลย ไม่ว่าเขาจะทำดีกับหล่อนแค่ไหน แต่แม่จะรู้สึกเช่นนั้น คนที่ตั้งใจแล้วก็จะยังคงทำต่อไป บางทีเมื่อคุ้นกันมากขึ้น หล่อนคงจะไม่แสดงท่าทางรังเกียจเขาเช่นนี้กระมัง

ชายหนุ่มอกรถเมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่มีทีท่าจะพูดคุยกับเขา หล่อนยกมือเช็ดน้ำตา เมินมองออกไปนอกหน้าต่าง อย่างน้อยหล่อนก็หยุดร้องไห้แล้ว

หลังรถแล่นไปเงียบๆ ได้ระยะหนึ่ง ยีหวาก็หันไปมองคนขับเล็กลั๊ก เมื่อสังเกตเห็นว่าเขาไม่ได้กำลังพาหล่อนกลับบ้าน แต่ก็ปากหนักเกินกว่าจะไต่ถาม ในใจลึกๆ รู้ว่าเขาจะไม่พาหล่อนไปฆ่าไปแกงที่ไหน จึงนั่งเงียบขม่อมจ้านน ให้เขาพาไปขึ้นเขาลงห้วยตามแต่เขาจะต้องการ

เขาห้วยของชายหนุ่มเป็นห้างสรรพสินค้าใจกลางเมือง เขาจอดรถแล้วอ้อมมาเปิดประตูให้

“ลงมาสิ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ

ยีหวางยหน้าขึ้นมอง เห็นเขามองหล่อนด้วยสีหน้าเรียบเฉยแต่หัวคิ้วขมวดน้อยๆ หล่อนไม่ถามว่าเขาพาหล่อนมาที่นี่ทำไม แต่เดาเอาว่า เขาอาจจะมิชฐะ จึงก้าวลงจากรถแต่โดยดี

คนตัวโตมายมือให้หล่อนเดินก่อน แล้วตะแคงคอทักหล่อนอย่างสุภาพ พาเดินเข้าไปในตัวอาคาร ยีหวางเดินไปเงียบๆ เขาไม่บอกหล่อนก็ไม่ถาม จนกระทั่งเขาพามาหยุดหน้าร้านไอศกรีมแล้วก็มลงพูดกับหล่อน

“กินไอติมกันดีกว่า”

เขาบอก ไม่ใช่ถามความเห็น เพราะพอพูดจบเขาก็พาหล่อนเข้าไปในร้าน เมื่อพนักงานมาต้อนรับเขาก็ยกมือชูสองนิ้ว

“สองคนครับ”

พนักงานพาเขากับหล่อนไปนั่งที่โต๊ะเล็กสำหรับสองคน จากนั้นก็ยื่น

เมนูให้ ไค้ตั้งแล้วถอยไปอย่างสุภาพ

คีรีก็มลงอ่านเมนูเพียงครู่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นบอกคนนั่งตรงข้าม
“สั่งให้หน่อย”

“คุณชอบกินอะไรคะ” ยิวถาม ไม่เข้าใจว่าเขาจะให้ล่อนสั่งให้
ทำไม เมนูก็อยู่ตรงหน้า แต่แม้จะคิดเช่นนั้น ล่อนก็เปิดเมนูเพื่อสั่งให้เขา
ตามคำสั่ง

“อะไรก็ได้ เอาแบบเธอก็ได้” ชายหนุ่มตอบง่าย ๆ เขาไม่เคยชอบ
ไอศกรีม แต่จำได้ว่าศาสตรามักจะเล่าถึงลูกสาวอย่างเอ็นดูว่าเจ้าล่อนชอบ
กินไอศกรีม เวลาตอนพ่อ แต่ไอศกรีมโคนเดียวก็หายแล้ว เขาจึงพาล่อน
มาที่นี่ เพื่อว่าจะทำให้ล่อนรู้สึกดีขึ้นจากอะไรก็ตามที่ทำให้ล่อนร้องไห้

ยิวไม่รู้ตัวว่าล่อนมองค้อนเขา ก็เขาเป็นคนพาล่อนมา แต่กลับ
ทำท่าไม่ยินดียินร้ายว่าจะกินอะไร ล่อนเลยสั่งไอศกรีมชั้นดีให้เขาและ
ล่อนคนละถ้วย ของล่อนเป็นช็อกโกแลต ส่วนของเขาเป็นถั่วแมคาเดเมีย
ล่อนไม่รู้ว่าเขาชอบกินอะไร เลยสั่งอย่างที่พ่อชอบให้

ขณะที่คนตรงหน้าก้มหน้าก้มตากินไอศกรีม คีรีก็มองไปรอบ ๆ ร้าน
ไอศกรีมขนาดไม่เล็กนักนั้น โต๊ะตัวใหญ่ฝั่งนั้นมีนักเรียนชายหญิงกลุ่มใหญ่
จับจ้อง เด็กหนุ่มสาวสนุกสนานกับการพูดคุยเสียงดัง เลยไปหน่อยเป็นโต๊ะ
เล็กลง มีผู้ใหญ่นั่งจะเป็นพ่อแม่กับเด็กหญิงในวัยมัธยมต้นนั่งกินไอศกรีม
กันอยู่ บางโต๊ะมีผู้ใหญ่เพียงคนเดียวกับเด็กๆ ที่น่าจะเป็นลูกอีกโต๊ะละคน
สองคน

ชายหนุ่มหันกลับมามองตนเอง แม้ว่าเขาจะอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกง
ยีน แต่ด้วยวัยของเขากับหญิงสาวที่อยู่ในชุดนักเรียน แม้จะตั้งใจ ‘พาเมีย
มาเดท’ แต่ในสายตาคนอื่นคงจะเห็นเขาเป็นหนึ่งในผู้ปกครองที่ ‘พาลูกสาว
มากินไอติม’ เสียละกระมัง

เฮ้อ...

สองหนุ่มสาวนั่งละเลียดกินไอศกรีมโดยไม่ได้พูดคุยกะไรกันนัก คีรีไม่ใช่คนช่างพูด ส่วนยิวา แม่พ่อจะเคยบอกว่าหล่อนเป็นพวกพูดจถนลึง หลับ แต่เพราะยังไม่คุ้นกับเขา หล่อนจึงเก็บปากเก็บคำ ก้มหน้าก้มตาดกิน ไอศกรีม รสหวานเจือขมนิดๆ ของช็อกโกแลตทำให้หล่อนรู้สึกดีขึ้นมา ความเศร้าหมองและร้าวรวดในอกเมื่อคิดถึงพ่อคลายลง

หญิงสาวได้แต่หวังว่า คงมีสักวันที่หล่อนจะคิดถึงพ่อได้โดยไม่เจ็บปวดและเสียน้ำตาเช่นนี้

“กินไอติมเสร็จจอยากดูหนังสักกรอบก่อนกลับบ้านไหมหนุดี” คีรีถาม ก่อนจะห้ามตนเองทัน

ยิวาแงยหน้ามองคนถามแล้วนั่งคิดสักครู่ ในใจนึกถึงการบ้านวันนี้ ตามประสาเด็กหล่อนอยากดูหนังมากกว่ากลับบ้าน แต่ความรับผิดชอบในฐานะเด็กเรียนก็ค้ำคอ ออยากดูหนังก็อยากอยู่ แต่การบ้านที่ต้องส่งนั้นสำคัญกว่า จึงตอบอย่างเสียดาย

“หนุดีมีการบ้านค่ะ”

ดูเหมือนคีรีจะอ่านสีหน้าหล่อนออก เขาบอกด้วยน้ำเสียงปลอบประโลม

“นั่งกลับบ้านกัน แล้ววันหยุดฉันค่อยพามาดูหนังอีกที”

“ค่ะ คุณหนู” ยิวารับคำเขาอย่างว่าง่าย

หลังจากทั้งสองจัดการไอศกรีมในถ้วยจนหมด ชายหนุ่มก็เดินไปจ่ายเงินหน้าเคาน์เตอร์ เสร็จแล้วจึงกลับไปหาคนที่ยังนั่งรออยู่ที่โต๊ะ

“ไป...กลับบ้านกัน”

ยิวาอดยิ้มให้เขาไม่ได้ หล่อนไม่เคยคิดว่าเขาจะมาสสนใจอะไรหล่อน แต่วันนี้เขากลับมาส่งที่โรงเรียน มารับกลับ พาหล่อนมากินไอศกรีมเมื่อเห็นหล่อนร้องไห้ แล้วยังสัญญาจะพาหล่อนมาดูหนังในวันหยุดอีก ความรู้สึกที่หล่อนมีต่อเขาจึงเปลี่ยนไปในบัดๆ

จริงๆ แล้วเขาอาจจะใจดีกว่าท่าทางเย็นชาที่เขา้มักแสดงออกก็ได้

๔

“เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเอาการบ้านไปทำในออฟฟิศฉัน เสร็จแล้วฉันมีธุระจะพูดกับเธอ” เมื่อถึงบ้านเขาก็สั่ง สิ่งเสร็จก็เดินนำเข้าบ้าน

ยิหวามองตาม หน้าตึงขึ้นเล็กน้อย ความคิดที่ว่าเขาอาจจะใจดีกว่าที่หล่อนคิดถูกหลบหายไปด้วยความไม่พอใจที่เขาสั่งเอาๆ และหล่อนก็ได้แต่จำต้องทำตามคำสั่งของเขาเท่านั้น

หญิงสาวเดินกระพืดกระพืดเข้าบ้าน เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดอยู่บ้าน ซึ่งได้แก่กางเกงยีนขาสั้นกับเสื้อยืดพอดิตัว เสร็จแล้วก็หอบสมุดหนังสือการบ้านตรงไปยังห้องทำงานของเขา

หล่อนเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะได้ยินเสียงทุ่มตอบรับทันทีราวกับรออยู่แล้ว ยิหวาผลักประตูเข้าไป เห็นชายหนุ่มนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ท่าทางตั้งอกตั้งใจอยู่กับเอกสารตรงหน้า

“นั่งที่โซฟานั่นก็ได้” เขาสั่งโดยไม่แยหน้า

“ค่ะ” ยิหวารับคำสั่งแล้วเดินไปนั่งลงบนโซฟา เริ่มเปิดหนังสือทำการบ้าน พิสิกส์เป็นวิชาที่หล่อนอ่อนที่สุดในบรรดาวิชาเรียนสายวิทยาศาสตร์

แต่ที่ทำคะแนนได้ดีเพราะหล่อนตั้งใจทำความเข้าใจและฝึกแก้ไขอยู่เสมอ ซึ่งจำต้องใช้สมาธิอย่างมาก แต่เมื่อต้องมานั่งทำความเข้าใจบทเรียนและทำโจทย์ในห้องงานของเจ้าของไร่ หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่มีเจ้าของโต๊ะนั่งทำงานหน้าเครื่องอยู่ หล่อนจะไปเอาสมาธิมาจากไหน

หลังจากอ่านโจทย์แล้ว ยิหวาก็นั่งกระสับกระส่าย เปิดหนังสืออ่านทวนบทเรียน เปิดสมุดรวมสูตรที่หล่อนจดไว้และเปิดท่องเสมอเมื่อมีเวลาว่าง หล่อนจำสูตรเหล่านี้ได้ทั้งหมด เพียงแต่หล่อนไม่รู้ว่าจะเอาสูตรไหนมาใช้กับโจทย์นี้ เพราะอยู่ๆ หล่อนก็รู้สึกราวกับสมองว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออกเอาเสียเลย

“โอ๊ย ทำไมยากแบบนี้ คิดไม่ออก” หล่อนพึมพำกับตัวเอง

หญิงสาวมัวแต่ก้มหน้าก้มตาพยายามทำโจทย์ เลยไม่ได้เห็นว่าคนนั่งทำงานหลังโต๊ะตัวใหญ่นั้นวางปากกาและนั่งมองหล่อน ริมฝีปากติดยิ้มน้อยๆ

ศิรัลู้ก็เ็นดูคนนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่ที่โซฟา สายตาหล่อนจับจ้องหนังสือที่เปิดกางอยู่ตรงหน้า มือถือปากกาแล้วใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลางหมุนไปมา พร้อมกับถอนหายใจเฮือกๆ บ่นพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ เขาเดาว่าหล่อนคงจะมีปัญหากับการบ้านกระมัง

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินอ้อมโต๊ะทำงานตรงไปยังโซฟา โดยที่คนที่นั่งทำการบ้านอยู่ไม่ได้รู้ตัวแม้แต่นิดว่าเขากำลังเดินไปหา

“อู๊ย!” ยิหวาทานเมื่อรู้สึกว่โซฟาข้างตัววบลง กลืนกุกหลาบลอยกรุ่นเข้าจมูก และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นคนตัวโตนั่งลงข้างๆ สายตาทอดไปยังหนังสือที่เปิดอ้าอยู่ตรงหน้า เขาเงิงไปราวกับอ่านโจทย์ตรงหน้าก่อนจะหันมาถามหล่อน

“ทำการบ้านไม่ได้หรือ”

“ค่ะ” ยิหวาตอบอ้อมแอ้ม

ชายหนุ่มหยิบปากกาจากมือหล่อนแล้วเขียนยุกยิกลงบนกระดาษที่หล่อนใช้เป็นกระดาษทด เขียนเสร็จเรียบร้อยก็เงยหน้าบอกหล่อน

“ลองนี่ดูสิ”

“นี่” ของเขาคือสูตรการคำนวณทางฟิสิกส์ซึ่งเขาเพิ่งเขียนลงบนกระดาษ ยิวก็มึนงงแล้วลองแทนตัวเลขในสูตรด้วยตัวเลขที่โจทย์กำหนดมา อดเงยหน้าขึ้นยิ้มให้คนบอกสูตรไม่ได้เมื่อมองเห็นคำตอบลอยมาแต่ไกล ก่อนจะก้มลงไปคิดคำนวณต่อ จนเมื่อได้คำตอบที่ต้องการก็เงยหน้าขึ้นบอก เขาอย่างตื่นเต้น

“ใช่จริงๆ ด้วยค่ะคุณหนู”

“ติดข้อไหนอีกหรือเปล่า” เขาถาม

“หนูดีเพิ่งเริ่มเองค่ะ”

“งั้นฉันจะช่วย”

“คุณหนูไม่ทำงานแล้วหรือคะ”

“ไม่แล้ว ฉันรอเธอทำการบ้านเสร็จ”

คำตอบของเขาทำให้ยิวจำได้ว่าเขาบอกว่ามีธุระจะพูดกับหล่อน จึงขอโทษขอโพย

“หนูดีขอโทษค่ะที่ทำการบ้านไม่เสร็จเสียที คุณหนูมีธุระอะไรจะคุยกับหนูดี คุยก่อนก็ได้นะคะ แล้วหนูดีค่อยทำการบ้าน”

“ไม่เป็นไร ฉันรอได้”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้นยิวก็ก้มหน้าลงจดจ่อกับการบ้านอีกครั้ง โดยมีคนตัวโตนั่งมอง เมื่อหล่อนทำท่ามีปัญหาคิดไม่ออก เขาก็ชะโงกหน้ามาอ่าน โจทย์ในหนังสือ อธิบายทฤษฎีที่จะนำมาใช้แก้โจทย์ และยิ้มอย่างพอใจเมื่อหล่อนทำโจทย์แต่ละข้อเสร็จ

ไม่นานนักยิวก็ปิดหนังสือแล้วหันไปบอกคนนั่งเคียง

“เสร็จแล้วค่ะ”

“เอาหนังสือไปเก็บไป เดี่ยวฉันจะไปรอหน้าบ้าน” เขาบอก จากนั้นกวาดตามองเรียวขาที่โผล่พ้นกางเกงขาสั้นของหล่อนแล้วบอก “เปลี่ยนไปใส่กางเกงขายาวด้วยนะ”

ยิวหาหลุบตาลงมองขาของตนตามสายตาเขา รู้สึกขัดเขินขึ้นมาทันที...หรือหล่อนจะแต่งตัวไปไหนเขาต้องบอกให้เปลี่ยนกางเกงนะ

“ค่ะ” หล่อนตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นสบตาเขา หอบหนังสือขึ้นมาถือแนบอกแล้วลุกขึ้นเดินตามเขาออกไปจากห้อง

ยิวหาเข้าห้องเพื่อเอาหนังสือเรียนไปเก็บและเปลี่ยนเป็นกางเกงขายาวไม่นานก็เดินไปสมทบกับชายหนุ่มที่ยืนรออยู่หน้าบ้าน เขาพาหล่อนเข้าไปในไร่ ตรงไปยังคณางานหญิงที่ตัดแต่งกิ่งกุหลาบอยู่แล้วบอก

“ช่วยหารองเท้าบูตให้คุณหนูดีใส่หน่อย...เธอใส่รองเท้าเบอร์อะไร” ประโยคหลังเขาหันมาถามคนยืนเคียง

“เบอร์หกค่ะ”

เมื่อรู้ขนาดรองเท้า คณางานสาวใหญ่ก็จูงใจเดินไปหาของผู้เป็นนายสั่งที่อาคารเก็บของซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่าง ไม่นานนักก็กลับออกมาพร้อมรองเท้าบูตยาง

“ลองใส่ดูค่ะ”

ยิวหาถอดรองเท้าแล้วสวมรองเท้าบูตที่คณางานถือมาให้ จากนั้นก็เงยหน้าบอก

“พอดีค่ะ”

“ช่วยเอารองเท้าคุณหนูดีไปเก็บที่บ้านให้หน่อยนะ” คิริสั่งคณางานแล้วหันมาหาหญิงสาว “ไปกันเถอะ”

“ไปไหนหรือคะ”

“พาเธอเดินดูไร่ของเรา”

คำตอบของเขาทำให้ยิวหาเงยหน้าขึ้นมองคนพูด ด้วยไม่เคยคิดว่าเขาจะเรียกไร่ของเขาว่าไร่ของ ‘เรา’ เช่นนี้ หล่อนอยากรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ เขารวมหล่อนเป็นหนึ่งในเขาจริงๆ หรือ แต่เมื่อมองหน้าเขาเต็มตา หล่อนก็ไม่เห็นอะไรนอกจากสีหน้าหนึ่งเฉยเป็นปกติของเขา

ยิวหาละสายตาจากใบหน้าของชายหนุ่มแล้วหลุบตาลงมองพื้น เดินตามเขาไปเสียบๆ

กลิ่นหอมหวานกำจายเข้าจมูกตลอดเวลาที่เดินผ่านแปลงกุหลาบที่กำลังออกดอก ยิวหาควาตามองไร่กุหลาบกว้างไกลที่เห็นจนเจนนตาด้วยความรู้สึกที่ต่างออกไปจากทุกที่

ไร่แห่งนี้เป็นของหล่อนด้วยจริงๆ อย่างนั้นหรือ...

เมื่อได้มาเดินท่ามกลางแปลงกุหลาบเช่นนี้ ยิวหาเพิ่งรู้สึกว่ไร่แห่งนี้ช่างกว้างใหญ่ไพศาล แม้จะเกิดและเติบโตภายในไร่ แต่หล่อนก็ไม่เคยใส่ใจสืบเสาะว่ไร่แห่งนี้มีพื้นที่เท่าไร หล่อนไม่เคยสนใจมากไปกว่าเป็นที่ทำงานของพ่อ และเจ้าของไร่ก็เป็นนายจ้างของพ่อและเจ้าของทุนการศึกษาของหล่อน ซึ่งมีวิถีชีวิตห่างไกลกันแม้จะอาศัยอยู่ในเขตใกล้เคียงกันก็ตาม แต่ตอนนี้เขากลับบอกว่ไร่แห่งนี้เป็นของ 'เรา' และนำแปลกที่หล่อนกลับรู้สึกรู้สึกกับไร่แห่งนี้ขึ้นมาเสียเฉยๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้หล่อนไม่เคยรู้สึกอะไรเลย

ในบริเวณอันกว้างใหญ่ของไร่ที่สายตาหล่อนมองเห็น มีแปลงกุหลาบทอดยาวเป็นแนว แต่ละแปลงมีหลายแถว กุหลาบสีเดียวกันออกดอกราวกับผืนผ้าลายตาราง เนื่องจากเป็นเวลาเลิกงานจึงเห็นคนงานเก็บอุปกรณ์การทำงานมุ่งสู่อาคารเก็บอุปกรณ์ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากตัวบ้านไม่มากนัก บางคนก็เดินสวนกับหล่อนและเขา ซึ่งชายหนุ่มก็หักท่ายทุกคนอย่างเป็นกันเอง

“รอแป็บ”

ชายหนุ่มหันมาบอกหล่อนเมื่อเดินถึงแปลงกุหลาบสีขาว เขาเดินตรงไปยังกอกุหลาบ หยิบกรรไกรที่ห้อยอยู่ที่เอวออกมาตัดกุหลาบหลายดอกแล้วเดินกลับมายื่นให้หล่อน

“มาตามปลีองติเยร์”

“คะ?” ยิวหาถามอย่างไม่เข้าใจ

“กุหลาบ...พันธุ์มาตามปลีองติเยร์ หนึ่งในพันธุ์คลาสสิกที่หอมที่สุดลองดมดูสิ”

ยิวหายกกุหลาบสีขาวบริสุทธิ์หลายดอกในมือขึ้นดมอย่างว่าง่าย กลิ่นหอมหวานคล้ายกลิ่นประจำกายของเขาแต่เข้มข้นกว่ามากแผ่ซ่านผ่าน

มานประสาท

“หอมค่ะ...หอมมาก” หล่อนเงยหน้าขึ้นบอกเขา

หญิงสาวรู้สึกหัวใจกระตุกเมื่อเห็นเขาระบายยิ้มบางๆ ราวกับพอใจ คำตอบของหล่อน ดวงตาเขาเป็นประกายอย่างมีชีวิตชีวา ทำทางผ่อนคลายเป็นอย่างทีหล่อนไม่เคยเห็น

“ใช้เวลาเป็นปีเหมือนกันกว่าจะได้กลิ่นหอมขนาดนี้” เขาบอก

“ยังไงหรือค่ะ...ปกติพันธุ์นี้ไม่ได้กลิ่นนี้หรือคะ”

“กลิ่นนี้ แต่เราปรับแต่งยีนที่มีผลต่อการให้กลิ่น เพื่อให้ได้กลิ่นหอมมากขึ้น”

“ปรับแต่งยีนหรือคะ” ยิวถามอย่างประหลาดใจ

ดูเหมือนสีหน้าของหล่อนคงจะเปิดเผยความรู้สึกให้เขารู้จนหมด หล่อนจึงเห็นชายหนุ่มทำท่าคล้ายจะยิ้ม คิ้วข้างหนึ่งเลิกขึ้น

“เธอดูคาดไม่ถึง”

“ก็...หนูดีคิดว่าคุณแค่ปลุกกุหลาบขาย แต่ไม่คิดว่าจะมีการปรับแต่งพันธุกรรมแบบนี้” หล่อนไม่รู้ว่าจะทำอะไรจะไฮเทคขนาดนั้น

“คิดว่าฉันเป็นแค่ชาวไร่ทั่วไปหรือไง” เขาถาม สีหน้าดูอ่อนโยนลง

“ตอนนี้ไม่คิดแล้วค่ะ คุณ...เรียนจบมาทางด้านไหนหรือคะ” หล่อนถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ เพราะคำถามหล่อนอาจจะฟังดูละลาบละลั้งไปสักหน่อย แต่ตอนนี้หล่อนมั่นใจว่าเขาต้องไม่ใช่ชาวไร่ธรรมดาอย่างที่หล่อนเคยคิด เพราะชาวไร่ที่ไหนจะสอนการบ้านฟิสิกส์ได้ด้วยท่าทางสบายๆ เช่นนั้น

“นึกว่าจะไม่สนใจอยากรู้เรื่องสามีตัวเองเสียแล้วหนูดี”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนเดินสะดุด เมื่อทำใจกล้าหันไปมองเขาก็เห็นเพียงสีหน้าเรียบเฉย ไม่เหมือนคนที่เพิ่งพูดถ้อยคำที่ทำให้หล่อนอึดอัด ซัดเซินจนก้าวขาแทบไม่ถูกเลย

เขายังคงพาหล่อนก้าวไปตามทางเดินข้างแปลงกุหลาบช้าๆ โดยไม่ตอบคำถามหล่อน นาน...จนหล่อนคิดว่าเขาจะไม่ตอบเสียแล้ว จึงไต่ยีนเขาเอ่ยขึ้น

“ฉันจบมาทางด้านวิศวะชีวโมเลกุล”

คำตอบของเขาทำให้ยี่หว่าหันไปมองด้วยดวงตาเบิกโตราวกับคนโง่
เขาเรียนจบอะไรมานะ หล่อนไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

ดูเหมือนเขาจะเข้าใจสีหน้าของหล่อน จึงพูดราวกับตัดบท แต่ก็
เป็นการอธิบายถึงสาขาที่เขาเรียนจบมาอยู่ในที่

“เอาเป็นว่าการเรียนสาขานี้ทำให้ฉันมีความรู้พัฒนาพันธุ์กุหลาบด้วย
การตัดแต่งยีนในดีเอ็นเอเพื่อให้ได้ผลผลิตตามที่ต้องการ อย่างมาตาม
ปลื้มติเยร์ที่ให้กลิ่นหอมตามที่ต้องการแล้ว แต่ยังหาวิธีที่จะทำให้กลิ่นไม่
หายไปเมื่อเจออากาศไม่ได้” เขาบอก

“ยังไงหรือคะ” หล่อนถามอย่างไม่เข้าใจ ยกกุหลาบในมือขึ้นดม “กลิ่น
ก็ไม่ได้หายไปไหนนี่คะ ยังหอมอยู่เลย”

เขายิ้มเมื่อได้ยินคำพูดของหล่อน

“กลิ่นหลังสกัดสี เราจะขายดอกเพื่อสกัดน้ำมันหอม แต่พอน้ำมัน
หอมที่สกัดได้โดนอากาศ กลิ่นก็หายไป เลยยังต้องทำการทดลองอยู่เพื่อหา
ทางรักษากลิ่นไว้”

“สกัดน้ำมันหอมหรือคะ หนูดีนี่กว่า...คุณผู้ชายกุหลาบเป็นดอกไม้”

“ในฐานะลูกสาวผู้จัดการไร่ เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานของพ่อเลย
หรือ” เขาถาม

น้ำเสียงนั้นฟังดูหยอกเย้ามากกว่าจะตำหนิ ทำให้ยี่หว่ากล้าค้อน
น้อยๆ แล้วตอบเหมือนแก้ตัวว่า

“พ่อแม่ให้หนูดียุ่งกับงานของพ่อนี่คะ”

สิ้นคำหล่อน ชายหนุ่มมองหล่อนนิ่งอยู่อีดีใจหนึ่ง ดวงตาเป็นประกาย
ไหววูบคล้ายคลื่นน้ำต้องสายลมแล้ว ก่อนจะพูดสิ่งที่ทำให้คนฟังรู้สึกราวกับ
มีแขนขาออกออกมาจนไม่รู้จะจัดวางไว้ตรงไหน

“ในฐานะลูกสาวผู้จัดการไร่เธอไม่จำเป็นต้องรู้ก็ได้ แต่ในฐานะนาย
หญิงของไร่ภูคีรี เธอต้องเรียนรู้อะไรอีกมากเชียวะละหนูดี”

๕

‘นายหญิง’ ของไร่ภูคีรีต้องเสมือไปทางอื่นเมื่อไม่สามารถมอง
สวดดวงตาคมเป็นประกายคูนั้น หล่อนไม่เคยรู้ว่าคนท่าทางดู สีนหน้าเรียบเฉย
ตลอดเวลา จะสามารถพูดอะไรให้หล่อนรู้สึกใจไหวสั่นได้ขนาดนี้

“ว่าไง” เสียงทุ้มย้งดังมาตามหลัง

เท่าที่ก้าวเร็วๆ ชะงัก ก่อนเจ้าตัวจะหันไปถาม

“ว่าอะไรคะ”

“เธอยินดีที่จะเรียนรู้ให้สมกับเป็นนายหญิงของไร่ภูคีรีหรือเปล่า
หนูดี” ทางเสียงทอดอ่อน

“ค่ะ คุณหญิง หนูดีจะพยายามเรียนรู้ จะทำให้ดีที่สุด” หล่อนตอบเขา

หญิงสาวให้สัญญาแก่เขาและตัวเองไปพร้อมๆ กัน ตอนนั้นเมื่อไม่มี
พ่อ ชีวิตหล่อนก็เหลือแต่เขาและไร่ภูคีรีเท่านั้น หากเขารวมหล่อนเป็นส่วน
หนึ่งของไร่ที่นี้ หล่อนก็จะตอบแทนเขา ตอบแทนไร่แห่งนี้ที่เป็น ‘บ้าน’ มา
ตั้งแต่วันแรกที่ลืมตาดูโลก หากมีอะไรที่หล่อนพอจะทำได้เพื่อช่วยเขา เพื่อ
เป็นส่วนหนึ่งในการทำให้ไร่แห่งนี้เจริญก้าวหน้าต่อไป หล่อนก็จะทำ

ใบหน้าที่ปกติเรียบเฉยดูละมุนลง ดูเหมือนเขาจะพอใจในคำตอบของหล่อน แต่เขาไม่รู้ว่าคุณพูดตั้งใจจริงจิงมากกว่าแค่คำพูดไม่กี่คำแค่นั้น เขาไม่รู้...แต่หล่อนจะแสดงให้เห็น

เมื่อเดินไปถึงแปลงกุหลาบที่ออกดอกสีแดงเบอร์กันดี ชายหนุ่มก็เดินไปยังต้นกุหลาบแล้วตัดดอกไม้มาอีกจำนวนหนึ่ง

“แองเจิลเฟช” เขาบอกขณะยื่นกุหลาบให้หล่อนทั้งกำ “กลิ่นไม่หอมแรงเหมือนมาตามป्लीงติเยร์ แต่เราปรับกลีบให้หนาและแข็งแรงขึ้น ไม่ขี้ง่าย และอยู่ได้นาน”

ยิวายกดอกไม้ขึ้นดมโดยไม่ต้องรอให้เขาบอก กลิ่นหอมอวลๆ แบบเฉพาะของกุหลาบลอยกรุ่นเข้าจมูก เป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ คนละแบบกับมาตามป्लीงติเยร์ในมือ และใกล้เคียงกับกลิ่นกายของเขามากกว่า

“เดี๋ยวก็ต้องสกัดน้ำมันหอมแล้ว ทำไม่ต้องทำให้กลีบดอกหนาและทนละคะ” หล่อนถาม

ลักษณะกลีบดอกของกุหลาบสองพันธุ์มีความแตกต่างกันเห็นได้ชัด มาตามป्लीงติเยร์มีกลีบบางๆ ซ้อนกันหนา ในขณะที่แองเจิลเฟชมีกลีบดอกหนาอัดแน่น ดูเหมาะกับการจัดเข้าช่อมากกว่า

“ก็ใครว่าจะสกัดน้ำมันละ” เขาถาม สีหน้าละมุน เขาดูอารมณ์ดีเมื่อได้พูดเรื่องดอกกุหลาบกับหล่อน

“อ้าว ก็คุณบอกว่าคุณปลูกกุหลาบขายดอกเพื่อไปสกัดน้ำมันหอมนี้คะ” หล่อนว่า

ชายหนุ่มแย้มริมฝีปากเป็นรอยยิ้มน้อยๆ รอยยิ้มที่เขาได้ยากนักบนใบหน้าที่ปกติมักจะเรียบเฉยของเขา เขาอธิบายเสียงอ่อนโยน

“กุหลาบในไร่ทั้งหมดปลูกเพื่อขายเป็นดอกไม้ เราเพิ่งพัฒนาพันธุ์มาตามป्लीงติเยร์สำหรับสกัดน้ำมันหอม และตอนนี้ก็ยังไม่สำเร็จอย่างที่บอก ถ้ารอมาตามอย่างเดียว ฉันคงไม่มีเงินมาจ่ายคนงานหรือทำมาสองปีแล้วยังไม่สำเร็จเลย” เขาวายิ้มๆ ดูไม่ได้ทุกข์ร้อนนักกับการที่ยังไม่

สามารถปรับปรุงพันธุ์กุหลาบให้ได้ผลอย่างที่ต้องการ

“สองปีแล้วหรือคะ” ยิวาถามตาโต

“งั้นลี” เขาว่า

“ทำไม...มันนานขนาดนั้นล่ะคะ”

“ในดีเอ็นเอมียีนไม่รู้กี่ล้านตัวที่ส่งผลกระทบต่อลักษณะของกุหลาบแต่ละสายพันธุ์ แม้โปรแกรมคอมพิวเตอร์จะทำให้เราวิเคราะห์และคาดเดาลักษณะที่อาจเกิดขึ้นได้จากการเข้าไปปรับแต่งสารพันธุกรรมของกุหลาบ แต่การทดลองกับต้นจริงก็ต้องใช้เวลา บางทีผลจากการวิเคราะห์คอมพิวเตอร์ได้อย่างหนึ่ง แต่พอลองกับของจริงแล้วกลับได้ผลอีกอย่าง เพราะอาจจะมียีนบางตัวที่แสดงผลอย่างที่เราไม่รู้หรือไม่ได้คาดไว้”

ยิวาฟังด้วยความทึ่ง หล่อนรู้หรือกว่ามีการตัดแต่งพันธุกรรมของพืชหรือสัตว์เพื่อให้ได้ผลตามที่ต้องการ แต่เมื่อได้มาพบกับคนที่ลงมือทำจริงๆ หล่อนก็อดตื่นตาตื่นใจไม่ได้

“คุณ...ทำเองคนเดียวหรือคะ”

“เปล่า มีทีมวิจัย”

“ทีมวิจัย!” ยิวาอุทาน ตาเบิกโต นี่หล่อนอยู่ในไรแห่งนี้มาแบบไม่รู้อะไรขนาดนี้เลยหรือ

“เธอตุตใจ” เขาเอ่ย เลิกคิ้วน้อยๆ

“คะ หนูดีไม่เคยทราบมาก่อน” หล่อนยอมรับตามตรง

“ก็เข้ามาที่บ้านแค่ปีละสองหน จะไปรู้อะไรล่ะ” เขาว่า

“คงงั้นคะ” ยิวายอมรับ หล่อนเข้าไปที่บ้านของเขาแค่ท่อมละครั้ง เพื่อเอาผลการเรียนไปให้เขาดูเท่านั้นจริงๆ

“เอาเถอะ เดี่ยวกลับจากนี้จะพาเข้าไปดูแล็บ”

แล็บ...ห้องทดลอง ห้องทดลองในไร่! ยิวาเงยหน้าพิจารณาผู้ชายตรงหน้าราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน มีอะไรอีกบ้างหนอที่หล่อนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเขา

“มีที่มิวัลย์ก็ต้องมีที่ให้พวกเขาทำงานสิ” เขาว่าเมื่ออ่านสี่หน้าหล่อนออก “ค่ะ” หล่อนว่า หลุบตาลงพื้นหลบหน้ายัยนิตาวิบวับอย่างขบขันของเขา รู้สึกว่าตั้งแต่พาหล่อนเดินข้างแปลงกุหลาบนี้ เขาจะอารมณ์ดีเหลือเกิน

ระหว่างทางกลับ คิริหยุดเพื่อตัดดอกกุหลาบสีอื่นอีกสองสามครั้ง มากเสียจนยิหว่าหอบเต็มอ้อมแขน เขาจึงรับส่วนหนึ่งไปถือด้วย จากนั้นก็เดินเคียงกันไปเสียบๆ ตรงไปยังบ้านหลังใหญ่บนเนินที่มองเห็นอยู่ไม่ไกลนัก เมื่อถึงบ้าน ชายหนุ่มสั่งให้ต้นหอมเอากุหลาบไปใส่แจกัน ส่วนเขาหันมาเอ่ยชวนหญิงสาว

“ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ากันเถอะ แล้วจะพาไปดูเล็บก่อนกินข้าวเย็น”

“ค่ะ คุณนุ” ยิหารับคำอย่างว่าง่าย และเดินตรงไปยังบันไดขึ้นชั้นบนตามลัมผัสเบาที่ซอศอกที่คนข้างตัวยื่นมือมาแตะอย่างสุภาพ แต่แม้อย่างนั้นก็ทำให้หล่อนรู้สึกวูบๆ วาบๆ อยู่ไม่น้อย

ชายหนุ่มเดินไปส่งหญิงสาวจนถึงหน้าห้องนอน ยืนรอจนประตูห้องที่เล็กกว่าปิดลงแล้วจึงเดินเข้าห้องของตน ระหว่างเดินไปยังห้องน้ำ สายตาอดมองไปยังประตูเชื่อมระหว่างห้องที่ปิดสนิทอยู่ไม่ได้ ในใจอยากให้อันวันที่เขาจะสามารถเปิดประตูบานนี้แล้วเดินเข้าไปในห้องนั้นด้วยความเต็มอกเต็มใจของเจ้าของห้อง ซึ่งก็ไม่ว่าเมื่อไรวันนั้นจะมาถึง

คิริส่ายศีรษะให้ความคิดฟุ้งซ่านของตนขณะก้าวยาวๆ ไปยังห้องน้ำ ชายหนุ่มใช้เวลาอาบน้ำไม่นานก็กลับออกมาแต่งตัว ลงไปข้างล่าง รออยู่ครู่เดียวหญิงสาวก็ตามลงมา

“ตั้งโต๊ะได้เลยนะป้าสุขใจ เดี่ยวผมจะพาคุณหนูดีเข้าไปดูเล็บแบบเดียว” ชายหนุ่มสั่งแม่ครัว จากนั้นก็พาหญิงสาวเดินตรงไปยังห้องทำงานของเขา

ยิหว่าทำหน้านิ่งน้อยๆ อย่างไม่เข้าใจ เขาบอกว่าจะพาหล่อนไปดูห้องทดลอง แต่กลับพาหล่อนไปยังห้องทำงาน ที่ที่หล่อนเคยเข้าไปหลายหนแล้ว

และไม่เห็นว่าจะมีห้องทดลองอยู่ในนั้น แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องกะพริบตาปริบๆ เมื่อชายหนุ่มเดินไปด้านหลังโต๊ะทำงานและแตะการ์ดบางอย่างลงบนกรอบสี่เหลี่ยมของอะไรสักอย่าง เกิดเสียงดังบีบ จากนั้นผนังห้องทำงานด้านหนึ่งก็เลื่อนออกซ้าๆ ก่อนจะหยุดลงเมื่อเปิดออกกว้างขนาดบานประตู

หญิงสาวอ้าปากค้างเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน...

สิ่งแรกที่สะดุดตา คือ ห้องกระจกขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องมือเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่คุ้นตาเพราะเคยเห็นที่โรงเรียนบ้าง และแปลกตาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลยบ้าง เครื่องมือหลายอย่างเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ มีจอมอนิเตอร์ติดอยู่ด้านข้าง ผนังห้องด้านหนึ่งมีชั้นเก็บเอกสารซึ่งมีแฟ้มเอกสารจัดเรียงอยู่เต็ม ภายในห้องกระจกนั้นปราศจากผู้คน คงเพราะเป็นเวลายืนแล้วนั่นเอง

“มาลี จะพาทัวร์” ชายหนุ่มว่าพลางแตะข้อศอกหญิงสาวให้เดินเข้าไปในทางเดินข้างห้องกระจก

เขาพาหล่อนเดินอ้อมไปทางด้านหลังของตู้เก็บเอกสาร เผยให้เห็นตู้ล็อกเกอร์ขนาดความสูงเท่าตู้เอกสาร ซึ่งล็อกเกอร์แต่ละช่องถูกล็อกกุญแจไว้อย่างดี

“ล็อกเกอร์เก็บชุดสำหรับใส่ทำเล็บของทีมงาน” ชายหนุ่มบอก เมื่อเห็นนิหวมองอย่างสนใจ เขาก็อธิบายต่อ “ทีมวิจัยจะเข้ามาทำงานที่นี่ทุกวัน ทางเข้าของพนักงานอยู่ด้านนั้น” เขาก็ไปยังประตูที่อยู่บนผนังอีกด้าน

“ในนี้จะมีล็อกเกอร์และห้องน้ำอยู่ทางนั้น กับห้องอาหาร ทีมงานเข้ามาแล้วก็จะเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสำหรับทำเล็บ เมื่อเลิกงานก็เปลี่ยนเป็นชุดที่ใส่มาจากบ้าน...มาทางนี้สิ” เขาว่าพลางแตะข้อศอกหล่อนให้เดินไปตามทางที่เพิ่งเดินผ่านมา

นิหวมคิดว่าเขาจะพาหล่อนเข้าไปในห้องปฏิบัติการที่เห็นอยู่ตรงหน้า แต่ชายหนุ่มกลับพาเดินเลยไป เปิดประตูบานเล็ก พาหล่อนเข้าสู่ห้องทำงาน

ขนาดกะทัดรัด มีโต๊ะทำงานและคอมพิวเตอร์อยู่อย่างละสองตัว

“ก่อนที่เราจะทดลองในแล็บ เราจะวิเคราะห์ข้อมูลในนี้เสียก่อน” ชายหนุ่มบอก ซึ่งให้ดูคอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะที่วางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง จากนั้นจึงชี้ไปยังคอมพิวเตอร์อีกเครื่องที่ดูเทอะทะกว่า แล้วบอกด้วยสีหน้าเรียบเฉยแต่ตาเป็นประกาย

“ส่วนคอมพิวเตอร์เครื่องนี้...มีมูลค่าหลายล้าน”

“หลายล้าน...คอมพิวเตอร์อะไรทำไมมันแพงขนาดนั้นคะ” ยิวหวานถามเสียงสูง เพิ่งจะเคยมีวาสนาเห็นเครื่องคอมพิวเตอร์ราคาเป็นล้านก็ตอนนี่เอง คิริยัมเมื่อเห็นสีหน้าของหล่อน “ไม่ใช่มูลค่าของคอมพิวเตอร์หรอก สิ่งที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ต่างหาก” และเมื่อหล่อนยังไม่เข้าใจ เขาจึงเฉลย

“ข้อมูลในนี้มีมูลค่าสูงมาก เป็นข้อมูลพันธุกรรมทุกสิ่งทุกอย่างในโรบ็อต พันธุกรรมที่ทีมอาร์เอ็นดีดี^๑ของเราพัฒนาขึ้น” เขาไม่ได้บอกต่อว่า...และมีคนอยากได้มากจนทำได้ทุกอย่าง กระทั่งนำไปสู่ความสูญเสียอันยิ่งใหญ่

เมื่อคิดถึงความสูญเสียที่ผ่านมา ชายหนุ่มก็รู้สึกหวิวโหวงในอก ยิ่งเมื่อมองคนตัวเล็กที่มองเครื่องคอมพิวเตอร์อย่างไม่รู้โอ้หน้อเห็นเขายังรู้สึกเศร้าใจ ความสูญเสียของหล่อนมีสาเหตุมาจากเขาแท้ๆ

“คุณ...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ยิวหวานเมื่อหล่อนละสายตาจากคอมพิวเตอร์หันไปทางเขา แล้วพบว่าเขามองหล่อนอยู่ด้วยแววตาแสนเศร้า...และคล้ายกับรู้สึกผิด

“เอ่อ...เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร” ชายหนุ่มตอบ ยกมือขึ้นลูบหน้าแก้มๆ ที่เปลือยเผยอารมณ์ให้หล่อนจับได้ “ไปกันหรือยัง ปานนี้ป่าสุโขทัยไปแล้วมั้ง หายมากันนานแล้ว เตียววันจันทร์ทีมอาร์เอ็นดีดีเข้ามาทำงานจะพาเข้าไป แนะนำให้รู้จัก พอดีที่ไร่ๆๆ ฉันทเลยให้พวกเขาหยุดไปก่อน จะกลับมาทำงานวันจันทร์นี่ละ”

^๑ R&D (Research and Development) - วิจัยและพัฒนา

“คะ...ไปลิคะ” ยีหว่าว่าง่าย เดินตามเขาออกจากห้องปฏิบัติการ หลอนสังเกตเห็นชายหนุ่มกอดปุ้มภายในห้องทำงาน ทำให้ประตูเลื่อนเปิด และเมื่อประตูปิดสนิท ก็มองดูเหมือนกับผนังห้องเรียบๆ ที่ไม่รู้ว่ามีอีกฝั่งของผนังเป็นห้องปฏิบัติการทันสมัยเลย

“ไปนั่งดูทีวีกับฉันได้ไหมหนุดี” คีรีถามหลังจากอิมอาหารเย็น ยีหว่าเงยหน้าขึ้นมองคนถาม คิดสักครู่แล้วจึงพยักหน้า เพราะไม่รู้ว่าควรจะปฏิเสธเขาด้วยเหตุผลใด แม้ว่าหลอนจะไม่ได้อยากนั่งดูโทรทัศน์กับเขาก็เถอะ

“งั้นก็ไปกันเถอะ” เขาว่าแล้วลุกขึ้น ยีหว่าจึงลุกตาม ตรงไปยังห้องนั่งเล่น

ระหว่างที่คีรีกำลังเลือกหารายการโทรทัศน์ ป้าสุซึใจก็เอาของว่างกับเครื่องดื่มวางไว้ให้ แล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ ทั้งเจ้านายทั้งสองไว้เพียงลำพัง

“เคยดูซีรีส์พวกนี้หรือเปล่า” ชายหนุ่มถามเมื่อรายการที่เขาต้องการดูกำลังเริ่ม เป็นซีรีส์สืบสวนสอบสวนชื่อดังของต่างประเทศ

“ไม่เคยคะ”

“งั้นดูกันนะ” เขาเอ่ย กิ่งชวนกิ่งขออนุญาต

“แต่มันเป็นภาษาอังกฤษนี่คะ” หลอนไม่เข้าใจ

“เธอต้องใช้ภาษาอังกฤษอีกมาก ฝึกไว้ต่อไปจะได้ชิน” เขาบอก

“คะ” หลอนรับคำง่ายๆ ไม่พยายามโต้แย้งอะไร

คีรีปรายตามองคนว่าง่ายแล้วอดยิ้มไม่ได้ เขาบอกหลอนด้วยน้ำเสียงคล้ายปลอบประโลม

“คืนนี้ดูรายการที่ฉันอยากดู คืนพรุ่งนี้ค่อยดูที่เธออยากดูนะ”

यीหว่าจะทำอะไรได้ นอกจากทำตามใจเขาเท่านั้นเอง

“หนูดี...หนูดี ตื่นเถอะ ได้เวลาเข้านอนแล้ว”

เสียงทุ้มพร้อมกลิ่นผัดผัสนักๆ ที่ตั้นแขนปลุกยิหว่าให้รู้สึกตัว หล่อน ลืมตามองคนปลุกงงๆ เมื่อเห็นใบหน้าเข้มคมชะงักอยู่เหนือร่าง ไกล่เสียดจนเห็นไรเคราเขียวของเขา หล่อนก็ผุดลุกขึ้นอย่างตกใจ

“หนูดี...เอ่อ...หลับไปหรือคะ” หล่อนถาม ยกมือขึ้นลูบผมอย่างเก๋อเขินที่ผล็อยหลับต่อหน้าเขา ก็เมื่อคืนหล่อนแทบไม่ได้นอน พอหนังคูซีริสที่ฟังไม่รู้เรื่องจึงหลับไปอย่างง่ายดาย

“ตึกแล้ว เข้านอนเถอะ”

“คะ” หล่อนว่า ขยับตัวลุกขึ้น

คีริรอจนหญิงสาวลุกขึ้นยืนแล้วจึงยื่นมือไปแตะข้อศอกหล่อนพาเดินออกจากห้องนั่งเล่น ตรงไปยังบันไดที่ทอดขึ้นสู่ห้องนอนชั้นบน

ชายหนุ่มเดินไปส่งหญิงสาวหน้าห้อง แต่หลังจากที่ยิหว่าเปิดประตูและกำลังจะก้าวเข้าห้อง มือใหญ่ก็ยื่นไปคว้าแขนหล่อนไว้ก่อน เมื่อหล่อนชะงักและหันกลับมา เขาก็วาดแขนโอบเอวบางของหล่อนแล้ววิ่งเข้าหาตัว

“คุณหนู...” ยิหว่าตกใจอุทานเรียกเขาเสียงแผ่ว หัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่มหรือคือนี่เขาจะทวงสิทธิ์ของเขาแล้ว...หล่อนคิดอย่างอกสั่นขวัญแขวน

หากเขาต้องการหล่อนจะอย่างไร...

“ฉันน่ากลัวขนาดนั้นหรือ” เขาถาม สบตากลมโตที่มีแต่แวหวาดหวั่นของหล่อน

ยิหว่าไม่ตอบ หล่อนหลุบตาลงเพียงเสมอกเขา แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้นเมื่อมือใหญ่ยื่นมาเซยคางหล่อน

หญิงสาวรู้สึกถึงหัวใจที่สั่นร่ำรากับจะหลุดออกมานอกอกเมื่อเขาก้มหน้าลงมาหา จากนั้นก็หลับตาปีเมื่อเขาขยับเข้ามาใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจของกันและกัน

ริมฝีปากนุ่มที่แตะแผ่วบนหน้าผากพร้อมเสียงทุ้มอ่อนโยนว่า “ฝันดีนะหนูดี” เรียกยิหว่าให้ลืมตาขึ้น ทันเห็นใบหน้าของเขาผล่ห่าง สายตา

อ่อนโยนทอดมองหล่อน สีหน้าที่ปกติมักแข็งกระด้างดูอ่อนละมุนอย่างที่
หล่อนไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

“เข้าห้องเถอะ” เขาบอกพร้อมกับคลายอ้อมแขน ยืนรอจนหญิงสาว
ก้าวเข้าไปในห้อง แต่ก่อนที่ประตูจะปิดลง เขาก็บอก

“พรุ่งนี้ฉันจะไปส่งที่โรงเรียน”

“ค่ะ” ยิวหารับคำแผ่วเบาพร้อมกับที่ประตูปิดสนิท ตรงกันข้ามกับ
หัวใจหล่อนที่แฉะออกเล็กน้อย